TKP—ML
Merkezi Yayın Organı

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

Mayıs 1990 Sayı: 90 2500 TL.

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

O'nu YAŞATMAK

İBRAHİM KAYPAKKAYA —1949-1973—

SAVAŞMAKTIR!

BAŞ YAZI

DEVRİMİN ALEVLERİNİ KÖRÜKLE VAR GÜCÜNLE!

Sınıf mücadelesinin kızgın alevlerinin yükseldiği şu günlerde, karşı-devrim daha da pervasızlaşıp saldırganlaşıyor ve Kürt ulusal mücadelesiyle birlikte sınıf mücadelesinin önünü almak için yeni saldırı ve yasaklama önlemlerine baş vurmaktan geri kalmıyor. Sınıf mücadelesinin yükselmesi, zevhairi kurtarmak için burjuvaziye geri adım attıracağı gibi, bunun tersi olan daha yoğun baskılarıda gündeme geti ektir. Burjuvazi özellikle silahlı hareketleri ezmek için her türlü yola başvuracaktır. Bugün öne çıkan Kürt ulusal hareket şahsında, komünist ve devrimci hareketlere yönelik de yoğun saldırılarda bulunmaktadır. Çünkü ulusal hareketin gelişmesi, sınıf mücadelesini olumlu yönde etkileyeceği gibi, sınıfsal harekette, kürt ulusal hareketini olumlu yönde etkileyecektir.

12 Eylül'den bu yana baskıların boyutlarında önemli bir değişiklik sözkonusu değildir. Askeri cunta döneminde baskıların boyutları çok yönlü olmasına karşın, 1983 Kasım Genel seçimlerinden sonra baskıların boyutunda kısmen gerileme olsada, bugün yeniden artmıştır. Bu Türkiye gerçeğinin değişmeyen yönlerinden birisidir. Baskı mekanizmasının tümden ortadan kalkması, onu uygulayan egemen sınıflaın yıkılması ve DHD'in kurulmasıyla olacaktır. Başka türlü düşünülmesi, proletarya açısından mümkün değildir.

Bu düzen içinde "demokrasi" arayanlar, olsa olsa reformistler ve tasfiyeci döneklerdir. Burjuvazinin hafif bir göz kırpmasını "demokrasi" diye halka yurtturmaya kalkanlardır. Kitleleri "düzen içi muhalefet" sınırları içinde tutmaya çalışanlar, düzenin bekçi köpekliğini yapmaktan başka bir şey yapmadıkları çok açıktır. Her şeyden önce, Türkiye'de Kürt ulusal sorununun çözümsüzlüğü, bu devletin, bu devlete egemen olan sınıfların faşist çetesini değiştirmeyecektir. Bu düzenin parlamento denilen ahırından medet ummak, kitlelere bu sahte mesajları vermek, düzenin koçbaşlığına soyunmaktır. TBKP, SP ve diğer 'sol' görünümlü yasalcılar bunu yapmaktadırlar.

Düzeni zorlayacak olan, onu çıkmaza itecek kitleleri düzene karşı ayağa kaldıracak ve nihai darbenin vurulmasını sağlayacak olan, hiç kuşkusuz silahlı mücadeledir. Düzen dışı devrimci muhalefetin ana odağı buraya kaydırmak ve kitlelere bunun propogandası yapılmak zorundadır. Bu gerçek görülmedikçe, düzene boyun eğmek, 'bir gecede bastırmak' kaçınılmaz olacaktır.

Biz komünistler, bu gerçeği yıllardır tekrarlamamıza karşın, reformist ve tasfiyeciler, birçok devrimci gurubuda etkisi altına alarak, parlemento kapılarına yüz sürmeyi 'en iyi devrimcilik' saymışlar ve kitlelere bu sahte hayallerin kokularını sürmeye çalışmışlardır. Oysa, demokrasinin gelmesi, ülkenin demokratikleşmesi, Kürt Ulusal sorununun demokratik bir şekilde çözülmesi, ancak ve ancak proletarya önderliğindeki bir devrimle mümkündür. Bugün bunu gerçekleştirmenin yolu, silahlı mücadeleden geçmektedir.

Yıllardır, revizyonist ve reformist hainler, kitle hareketiyle gerilla hareketini karşı karşıya getirmişler ve gerilla hareketinin kitle hareketini dıştaladığını yaymaya çalışmışlardır. Kitle hareketinin gelişmesi, gerilla hareketini geliştireceği gibi, gerilla hareketinin gelişmesi kitle hareketinide geliştirecektir. Gerilla hareketi, sessiz duran kitleleri devrimcileştirmede önemli bir rol oynar. Son yıllarda bunun örneklerini sıkça gördük. Yıllardır suskun duran Kürt halkı, Kürt ulusal hareketinin gerilla savaşıyla suskunluklarını kırmışlar, sokaklara dökülmüşlerdir. Partimiz TKPML ve PKK'nın yürüttüğü gerilla savaşı, burjuva teorilerini çürütmüş, tam aksine kitlelere moral ve cesaret vermiştir. Gerilla savaşının kitleleri, daha yoğun ve aktif bir şekilde kitlesel mücadeleye çektiğini ve kitleleri devrimcileştirmesinin en iyi örneklerini vermiştir. Bu gerçeği tartışma odağı yapmaya çalışmak, burjuva siyaset bezirganlığıdır. Başka bir söylemle, devrimci mücadeleyi geriletmek için etek altından burjuvaziye el uzatmaktır.

Son 1 Mayıs, kimlerin kitle gösterilerini Türk-İş kuyruğuna takmak istediğini, buna karşın, binlerce işçi ve gençliğin sokaklarda devrimci bir ruhla 1 Mayıs'ı kutladığını göstermiştir. Ölümleri, işkenceleri, toplu yakalanmaları ve devletin her türlü tehdidini hiçe sayarak kitleler sokaklara dökülebiliyorsa; sınıf mücadelesinin ülkemizdeki ivmesini göstermesi ve kitlelere düzen yanlısı "uslu durun" çağrıları yapanları çiğneyip geçerek devrimci mücadeleyi seçmeleri; pasifizme, sarı-sendikacılığa ve hepsinden de önemlisi, düzene iyi bir devrimci yanıt olmuştur.

Her şey kağıtlarda yazıldığı gibi olmaz. Son sözü kitleler söyleyecektir. 1 Mayıs'ta kitleler sözlerini söylemişlerdir ve bu dağlardaki gerillalara önemli bir cesaret vermiştir.

"Kürdistan kararnamesi" ile yeni bir durum yaşanmaktadır ülkede, ama, yepyeni bir durum değildir bu. Komünistler açısından taktik yönelimin değişmesi için yeni bir durum olmasına karşın, partinin silahlı mücadele konusundaki yönelimlerini ve taktiklerini daha sıkı bir şekilde uygulaması, parti örgütlerinin sağlamlaştırılması, düşmanın darbeleriyle kolayca yıkılacak bir yapıdan çıkıp, darbelere karşın yıkılmayacak sağlam çekirdek hücrelerinin oluşturulması, şehirlerde kitle hareketlerinin önemini görmenin ve bunun gereklerini yerine getirmenin yanında, tek tek silahlı eylemlerin daha sık ve politik yönlerinin ağırlıklı olmasına azami dikkat etmeliyiz. Legal olanakların geriletilmesine sessiz kalınmamalı, o mevziyi koruyup daha da genişletmeliyiz.

Özellikle partimizin açtığı "Bir Silah Bir Gerilla, Bin silah Bin Gerilla" kampanyasını en iyi ve hızlı bir şekilde yürütmeliyiz. Parti örgütlerimizin silahlı mücadele perspektifi ile hareket etmesi ve merkezi görevin icrası için tüm zorlukları yenerek yönelimlerini bu doğrultudan saptırmadan, bunu geliştirecek koşullara uygun somut politikalar etrafında hareket etmeleri, bugün daha önem kazanmıştır.

ÇALIŞMA YÖNTEMLERİMİZİ DÜZELTELİM!

"Coşkun ama sakin bir kafa ve yoğun ama düzenli bir çalışmaya ihtiyacımız var."(Mao)

Çalışma, örgüt ve düşünme yöntemleri birbirine bağlı, biri olmadan diğerinin olmayacağı üç ana ögedir. Doğru bir düşünme olmadan örgüt ve çalışma tarzının yürümeyeceği gibi, örgüt olmadanda, düşünme ve çalışmanın dünyayı değiştirmek isteyenlerin, bu amacına erişemeyecekleri açıktır. Çalışma yöntemi doğru olmadığı ve ML bir çalışma yöntemine sahip olmayanlar, kitleleri örgüt etrafında toparlayamayacaklar ve öncünün etrafında harekete geçiremeyeceklerdir. Buradaki örgütten kasıt, Komünist Partisidir. Parti örgütünün gelişmesi, onun sağlıklı bir çalışma yöntemi izlemesine bağlıdır. Doğru politik taktikler üretmek işin başlangıcıdır. Doğru taktikleri uygulayacak olan parti örgütüdür. Parti örgütü ML bir çalışma yönteminden yoksun olduğu zaman, örgütün gelişmesi, kitleleri örgütleyip kucaklaması, onları harekete geçirmesi olası değildir.

Örgüt, amacımıza ulaşmamız için bir araçtır. Amaca ulaşmak içinde, örgütü, ML-MZD ile donatıp, doğru taktikler etrafında yönlendirip, ve doğru bir çalışma yöntemiyle harekete geçirirsek, partinin kitleleri örgütlemesi ve harekete geçirmesi için hiçbir neden kalmamış demektir. Çalışma yöntemindeki bozukluklar, örgütün gelişmesini engeller. O'nu, kitlelerin gerisinden götüreceği gibi, kitlelerden uzaklaştırıp, varlığı ile yokluğunu anlamsız hale getirir. Çalışma yöntemindeki bozukluk ve aksaklıklar, partinin önüne koyduğu görevleri yerine getirmesini engeller. Partinin tesbit ettiği merkezi görev etrafında örgütün şekillenmesini dumura uğratır ve başarı sansını yok eder.

Çalışma tarzımızın bozuk olduğunu söylemek yetmez. Çalışma yöntemimizin bozuk olduğunu görüyorsak, bunun üzerine gitmek, mutlaka çözümler bularak aksaklıkları ve hataları gidermek zorundayız. Çalışma yönteminin bozuk olduğunu gören bir yönetici kadro, bunun üzerinde düşünmek ve çözümler üretmek zorundadır. Bir taraftan, 'çalışma yöntemimiz bozuk' tesbitinde bulunup, öbür taraftan hala o, çalışma yöntemiyle hareket etmek, çalışma yönteminin parti yaşamında ne anlama geldiğini bilmemek olduğu gibi, soruna ciddi yaklaşmamaktır. Aynı zamanda, bunun parti örgütüne ne gibi önemli zararlar verdiğini görememek demektir. Öncelikle yönetici kadrolar, çalışma yöntemleri üzerinde durup, partinin doğru bir çalışma yöntemine kavuşturulması için tüm enerjilerini harcamaları gerekir. Çalışma yöntemini düzeltmek, 23 saat koşuşturmak, randevuları kaçırmamak anlamına hiç gelmiyor. Çalışma yöntemi (ÇY) bozuk bir ortamda mücadele etmek, 24 saat koşuşturmak, enerjinin boşa harcanması, zamanın boşa geçmesi demektir. Öncelikle, düşünme zamanı ayırmalıyız kendimize. Yani, "Siyasi Çalışma bütün çalışmaların candamarıdır" ilkesini yaşamımıza uygulamalıyız. Siyasi çalışmaya zaman ayırmayanlar, partinin önünde engeldirler. Bugün olmasada yarın olacaklardır. Partinin çıkardığı yayınları bile doğru dürüst okumayan bir kadronun, doğru bir düşünme yöntemine sahip olması düşünülemez. Bu tür insanlar, siyasi hantaldırlar. Herşeyin beleşini severler. Siyaseti başkaları üretir, o da sahip çıkar. Bu mantık yanlıştır. Parti önderliğinin siyaset üretmesi demek, alttaki insanların siyaset üretmemesi anlamında olmadığı gibi, partinin kadroları başta olmak üzere, tüm aktif çalışan militanları siyaset ile daha yakından ilgilenmek ve üretmek zorundadırlar. Siyasi çalışma yapmayanların, partinin siyasetini doğru bir şekilde pratiğe uygulamaları da olası değildir. Bu kafa yapısına sahip olanlar, çalışma yönteminin bozukluğunu giderme yönünde çaba harcamazlar, harcayamazlar. Onlar, koşuşturmayı daha kolay bulurlar. Ancak, bir süre sonra yorulup, kendi kendilerini devrimci mücadeleden emekliye ayırırlar. Mao Zedung şöyle diyor:

"İnsanlar düşüncelerini değişen koşullara uydurmalıdırlar. Şüphesizki hiç kimse hayal dünyasında uçmamalı, objektif durumun öngörmediği eylem planları yapmamalı ya da imkansız olana ulaşmaya çabalamamalıdır.... Şimdiki sorun pekçok kimsenin, aslında çaba göstererek başaracakları şeyleri, başarmanın imkansız olduğunu sanmalarıdır." (Çin Kırsal Bölgelerinde Sosyalist Atılım adlı yayına önsöz, C.1)

Yönetici durumdaki kadrolar da herşeye kafa yormak ve sorunlar karşısında "kaşlarını çatmak" zorundadırlar. Sorunlar karşısında düşünme yerine, herşeyi oluruna bırakanlar, eninde sonunda tökezlerler ve partiye büyük zararlar verirler. Bu nedenle, öncelikle saflarımızda varolan siyasi hantallık hastalığını gidermeliyiz. Bunu gidermeden diğer sorunlarımızıda çözemeyiz. Her kadro kendi siyasi eğitimine mutlaka zaman ayırmak zorundadır. Her parti organı, her toplantılarında siyasi sorunlar üzerine durmak, parti yayınlarını ve tesbit ettiği taktik politikaları incelemek ve tartışmak, güncel sorunlar üzerinde durmak zorundadırlar. Parti organlarının toplantıları, salt, pratik ve örgütsel sorunları tartışarak geçmemeli, bunun yanında siyasi çalışmaya ağırlık vermelidirler. Bunu mücadelenin zorunlu bir gereği olarak kavramalı ve kabul etmelidirler. Yönetici organlar, kendileri siyasi eğitim yaptıkları gibi, kendi altındaki organlarıda ve bu konuda yönlendirmeliler ve sürekli denetlemelidirler. Kısacası, bunun gerekliliğini parti bir bütün olarak kavramalı ve kavratmalıdır. Siyasi çalışmanın yapılmadığı ya da olmadığı yerde darpratiğe düşmek kaçınılmazdır. Aynı zamanda, siyasi çalışmanın olmadığı yerde, partinin kararlarının somut koşullara doğru bir biçimde ve pratik ile uyum içinde ve koşulları kendi lehine değiştirecek biçimde uygulanamaz ve koşullara göre yöntemler geliştiremez. Siyasi çalışmanın olmadığı yerde, tutuculuk, subjektivizm ve doğmatizm eksik olmaz.

Subjektivizm, olayları bütün yönleriyle ele almadan tek yanlı değerlendirmeler sonucu ortaya çıkar. Çalışma yöntemimizin bozuk olmasında en önemli etkenlerden biride budur. Yani, olayları somut koşullar içinde ele almamaktan kaynaklanıyor. Oysa, biz komünistlerin vazgeçilmez çalışma yöntemlerinden biri, partinin politikasını somut koşullara en iyi şekilde uygulamaktır. Gerçek koşullara uymayan politika, çalışma yöntemini de sekteye uğratacaktır. Bu ikisinin birbiriyle diyalektik bağ içinde olduğu görülmeli ve ona göre hareket edilmelidir. Yönetici kadrolar, sorunları ele alırken, çok yönlü düşünmek zorundadırlar. Hataların kaynağına inilirkende bu yöntem izlenmeli

ve dersler çıkarılarak düzeltilmesine gidilmelidir.

Lenin yoldaş şöyle diyor:

"... bir nesneyi gerçekten bilmek için onun bütün yanlarını ve dolaylıklarını kavramak ve incelemek zorundayız. Bu işi hiçbir zaman tümüyle başaramayız, ama, çok yanlı olmayı istemek hatalara ve katılığa karşı koruyucu bir öğedir." (Aktaran Mao, Seçme Sözler, sf.178)

Hangi konuda olursa olsun, kadrolar çözmek istedikleri sorunları çok yönlü ele almak ve irdelemek zorundadırlar. Bu, çalışma yöntemi ile de yakından ilgilidir.

Herkes önüne bir sürü görev koyar. Ancak, görevlerin tesbih taneleri gibi önümüze dizilmesi sorunun bir yanıdır. Diğer önemli yanı, bu sorunların nasıl çözüleceği ve bu konuda izlenecek yöntemlerdir. Partideki dar pratikçiliği çözmek için de bu konuda bütün yönetici kadrolar yoğunlaşmalı ve kafa yormalıdırlar. Birincisi, siyasal çalışmayı esas almak ve aksatmamak, ikincisi; tek tek ilişkiler üzerinden çalışmayı bırakıp, örgüt politikasını uygulamak. Yani, insanları parti örgütleri içinde hücreler halinde örgütlemek. Üçüncüsü; her örgütün ve hücrenin önüne somut görevler koyup, onları o doğrultuda seferber etmek. Dördüncüsü, hücrelere insiyatif tanımak, onların yapabileceği işlere daha üstlerin koşuşturmasını önlemek. Beşincisi; kollektif örgütlenme ve kollektif düşünmeyi geliştirmek. Altıncısı; ihtisaslaşma temelinde örgütlenmeye gitmek.

Bunları yerine getirmeden dar pratikçiliği yenmek olası değildir. Herşeyden öncede, önümüze koyduğumuz hedefleri, sağlam temeller üzerinde, adım adım ilerleyerek ya da çözerek hareket etmeliyiz. Bir işi çözmeden diğer işe yapışmak, onada el atmak, çözümsüzlüğü ve başarısızlığı daha baştan yapmış oluruz. Parti, genel olarak kendi önüne nasıl bir merkezi görev koymuşsa, her parti organıda bulunduğu çalışma alanında kendi önüne ve alttaki hücrelerin önüne merkezi görevi geliştirecek ve güçlendirecek şekilde somut görevler koymalıdır. Örneğin; bir alandaki çalışmaların iyi yürümemesi, o alandaki parti örgütünün zayıflığından kaynaklanıyorsa, öncelikle o parti örgütünü güçlendirmek için çabalar harcanmalıdır. Kısa zamanda sağlamlaştırılmayacağı tesbit edilse bile, bunun adımları atılıp, sağlamlaştırmanın koşulları yaratılmalıdır. Zayıf olan parti örgütünün sağlamlaştırılması altı ay alacaksa, politikasını buna göre oluşturmalı ve altı ay içinde düzeltmelidir. Daha erken olursa, bu örgütün başarısını gösterir.

Esas sorunu çözerken, tali sorunların çözümü için de yavaş yavaş koşullar oluşturulmalıdır. Zaten, esas sorunun çözülmesi, peşinden gelen sorunun ya da sorunların çözümü için adımlar doğal olarak atılır. Ama, bu bilinçli olarak yapılmalıdır. İşi kendiliğindenciliğe bırakmamak gerekir. Sürekli olarak dar pratikçilikten şikayet ediliyor. Fakat, dar pratikçiliği yenmek içinde o derece çaba harcanmıyor. Hele bazı yoldaşlarımız, adeta dar pratikçilik içinde boğulmak için çaba harcıyorlar. Tek tek ilişkilerin peşine koşuşturarak bütün enerjilerini boşa harcıyorlar. Örgütlenme ve çalışma yönteminden anladıkları bu olsa gerek. Örgütleme, tek tek ilişkiler ile zaman öldürmek değildir. Tek tek ilişkileri hücreler halinde ya da belli organlar ve görevler doğrultusunda örgütlemektir. Kollektif örgütlemeye gitmeyenler, her zaman dar pratikçiliğe düşerler. Parti hiç kimseye "tek tek ilişkiler ile idare edin" demiyor ve demez. Aksine, tek tek ilişkiler ile bir yere varılamayacağını, bu tür çalışma yönteminin partinin mücadelesi önünde engel olduğunu vurguluyor. "en kötü örgütlülük, örgütsüzlükten iyidir" derken, örgütlülüğün örgütsüzlüğe karşı önemi vurgulanmak isteniyor. Tek tek ilişkiler ile zaman öldürmek örgütlenme değil, tam tersi örgütsüzlüğü geliştirmektir. Bazı yoldaşlarımız, "tek tek ilişkilere gitmezsek, o insanlar partiden kopacak" diye gerekçe (?) getiriyorlar. Örgütlülüğün içine girmiyorlarsa kopsunlar. Ya da belli alanlarda ve belli fabrikalarda yoğunlaşmamızı ve örgütlenmemizi aksatıyorsa, tek tek ilişkilerin peşinde koşma anlayışı bırakılmalıdır. Özelilikle işçi sınıfı içinde çalışan yoldaşlarımız, bütün anlayışlara prim vermemeli, bunda ısrar edenleri eğitmelidirler. Tek tek ilişkilerin peşinde koşmak, kolaycı bir mantıktan kaynaklanmaktadır. Felsefi anlamda da idealizme düşmektir. Bütün bu gerçeklere rağmen, dar pratikçiliğin kaynaklarından biri olan bu hatayı devam ettirmek, parti politikasıyla uyum içinde olmamayı kabul etmek, kitleleri örgütsüz bırakmak demektir.

Fabrikalarda, sendikalarda, okullarda, memurların içinde, köylerde, esnafın içinde, kooperatiflerde, kısacası hayatın her alanında, kitlelerin olduğu her yerde örgütlenmek şarttır. Ve bu örgütlenme o alanların kendi özgül yapısına göre oluşturulmalı ve parti politikası, o özgülün somut koşullarıyla uyum içinde olmalıdır. Mücadeleyi kazanmamız için örgüt şarttır. KP, ilk kurulduğunda küçük bir çekirdektir. Ama, bu çekirdek kısa zamanda genişler ve geniş kitleleri kucaklar ve politikası da geniş kitlelere mal olur. Örgüt olmadan mücadeleyi kazanacaklarını sananlar hayalcilerdir. Bugün küçük olan örgüt, yarın yıkılmayacak bir kale durumuna gelir. Tek tek ilişkilerin peşinde koşanlar, dar pratikçilikten kurtulmak istemeyenler, işte böylesi olumsuzluk içindedirler.

Stalin yoldaş, Leninist çalışma yönteminin iki esaslı öğesini şöyle tanımlar;

"a) Rus Devrimci Atılımı ve b) Amerikan akılcılığı (Sachlichkeit).

Leninizmin stili, Parti ve devlet çalışmasında bu iki özelliğin birleştirilmesidir.

"Rus devrimci atılımı, atalete, rutine, tutuculuğa, düşünme tembelliğine, eski geleneklere kölece bağlılığa karşı panzehirdir. Rus devrimci atılımı, düşünmeye zorlayan ve ilerleten eskiyi yıkan, perspektifler açan canlandırıcı güçtür. Bu atılım olmadan hiçbir ilerleme mümkün değildir.

"Ama Rus devrimci atılımı, çalışmada Amerikan akılcılığı ile birleştirilmezse, pratikte içi boş 'devrimci' Manilovizme yozlaşması çok olasıdır. Böyle yozlaşma örnekleri pek çoktur. Kaynağı herşeyi yoluna koyacak, herşeyi değiştirecek durumda olduğunu söylenen kararnamelerin kerametine iman olan 'devrimci' proje kotarma ve 'devrimci' plan yapma hastalığını kim bilmez?...

"Amerikan akılcılığı ise 'devrimci' Manilovizme ve fantazi ürünü proje kotarıcılığına karşı panzehirdir. Amerikan akılcılığı ne engel bilen ne de tanıyan, her türlü engeli akılcılık sebatıyla bertaraf eden, küçük de olsa bir kez başlanan işi mutlaka sonuna kadar götüren, o olmaksızın ciddi bir inşa çalışmasının düşünülemeyeceği, yılmaz bir güçtür."(Eserler, C.VI, sf. 175 - 176 - 177)

Çalışma yöntemimizde bizlerde, devrimci atılım ile akılcılığı birleştirmek zorundayız. Önümüze koyduğumuz görevleri birer birer, engel tanımadan, engelleri büyük bir sabır ve cesaret ile aşarak yerine getirmeliyiz. "bu

olmuyor'' diye işlerden yılmamalıyız. Olmuyorsa, nedenleri bulunup ortaya çıkarılmalıdır. Hiç bir iş yarım bırakılmadan tamamlanmaya çalışılmalıdır. Stalin yoldaş, dar pratikçiliğin kaynağınıda burada görüyor. Yani, devrimci atılım ve akılcılığın birleştirilmemesinde. Çünkü dar pratikçilik ilkesizliği ve giderek yozlaşmayı beraberinde getirir ve devrim davasına sırt çevirir. Nitekim bir çok yoldaşımız, kendilerini dar pratikçilikten kurtaramadığı için mücadeleyi bırakmaya kadar gitmişlerdir. Perspektiften yoksun, günübirlik çalışmaların varacağı sonuç darpratikçiliktir. Öncelikle günübirlik çalışma anlayışından kurtulmalıyız. Devrimi kısa vadeli hesaplar üzerinde değil, uzun vadeli hesaplar içinde ele almak zorundayız. Kısa vadeli çıkarlar uzun vadeli çıkarların önüne geçirilmememilidir. Çalışma yöntemlerinde de uzun vadeli çalışma yöntemini esas alınmalıdır. Ne varki, bunlar böyle ele alınmıyor. Günübirlik çalışma içinde kayıp olunuyor. Günübirlik çalışma içinde boğulanlar, devrimci atılım ve akılcı davranışlarını da yitiriyorlar. Çelişkiler içinde ve çelişkileri çözücü çözümler bulamadan devrimci barutlarını da yitirip kayıpoluyorlar.

Dar pratik içinde sağa sola koşuşturanlar, 'enerjik' çalıştıklarını, '24 saatlerini devrime harcadıklarını' sanırlar. Ama işin aslı böyle değildir. Evet, 24 saat koşuştururlar, ama, devrimci mücadeleyi geliştirmek için hiçbirşey yapmamış olurlar. Çünkü, harcanan enerji verimli ve yaratıcı olmaktan uzaktır. Perspektifsiz ve olayların akışına kapılırlar. Kendileri olaylara yön vereceği yere, olaylar onları arkasından sürükler. Ve bu koşuşturmanın sonunda ise elde kocaman bir sıfır kalır. Dar pratikçilik ve günübirlik çalışma insanı tüketmekten ve yıpratmaktan başka bir işe yaramaz.

Dar pratikçilik aynı zamanda siyasal hantallığın bir belirtisidir. Dar pratik içinde olanlar, fazla düşünmezler, siyasal olaylara kafa yormazlar. Olayları çok yönlü ele almayıp, tek yanlı bakarlar. olayların iç bağlantıları, çözüm yolları, onları pek ilgilendirmez. Düz bir rotada ilerlediklerini sanırlar. Ama ilerleme değil, sürekli geriye giderler. Kısacası, dar pratikçilik dar kafalılık demektir.

Dar pratikçilik, amatör çalışmayıda beraberinde getirir. Sorunlar geniş ve diyalektik bütünlüğü içinde ele alınmadığı ve uzun vadeli düşünülmediği için, amatör çalışma profesyonel çalışmanın önüne geçer. Dar pencereden bakma anlayışı, amatör çalışmanın kökenini oluşturur. Her dalda uzmanlaşma yerine, her daldan 'çalma' anlayışı hakim olur. Buda, hiç bir dalda doğru dürüst tutunamamayı, her işi yarım yapmayı beraberinde getirir. Uzmanlaşma, ML çalışma yönteminin, ML örgütlenmenin temel unsurlarından birisidir. Kişilerin her işe koşması, her işe el atması, onların fedakarlığını falan göstermez. Tam tersi, giderek mücadeleden uzaklaşmalarını, partiye daha büyük zararlar vermelerini beraberinde getirir. Partinin kitleler içinde etkinliğinin artmasını engellerler. Her işe el atan bir kadro, altındaki insanları harekete geçirmeyi düşünemez. Onları harekete geçirici rolünü ve fonksiyonunu kayıbeder. Hatta onları küçümser. Bu nedenlede altındaki insanların yetişmesi, iyi birer parti elemanı olması düşünülemez. Yeni insanlar yetiştirilemediği içinde; 'Alttan iyi bir adam çıkmıyor' yakınmasını sürekli partinin önüne bir engel olarak diker. Oysa, iyi bir kadro, kendi haleflerini yetiştirmek zorundadır. iyi bir kadro, insan sıkıntısından,. kitle ilişkilerinin zayıflığından söz edemez, etmemelidir. Fakat, dar pratik içinde ve amatörce çalışan bir kadro 'adam yok' sızlanmasında bulunur.

Devrimi gerçekleştirmek istiyorsak, her önüyle profesyonel olmak zorundayız. Parti kadroları bu fonksiyona sahip olduğu zaman, partinin kitleleri kucaklamaması düşünülemez. Parti, her yönüyle profosyonelleştikçe, devrimci mücadele içinde yenilgileri azalır, engelleri birer birer aşar. Ama, amatör çalışma partinin bu gidişatını engeller ve mücadele içinde sık sık darbe yemesine neden olur. Amatör ruh, komünist bir ruh değildir. rastgele işler yapmanın, plansız programsız hareket etmenin getirdiği metafizik anlayışının bir ürünüdür. Amatörlük, ayakların yere sağlam basmasını önler. Aceleciliği ve kolaycılığı yeğ seçer. Olayların üzerine devrimci pespkektifle gitme yerine, yılmadan zorlukların üzerine gideceği yere, kolay olan, ama, geçici olan, kısa süreli 'başarıları' esas alır. Profesyonellik bunun tam tersidir. Amatörlük, devrimciliğe geçici bir meslek olarak bakar. Profesyonellik ise, devrimciliğe kalıcı bir meslek olarak bakıp, ona göre kendini eğitir ve devrimci ruhunu, atılganlığını, düşünme sistemini, siyasal canlılığı, pratiğin teori ile birleşmesini sürekli dikkate alır ve uygular. Profesyonellik, pragmatizmin düşmanıdır. Amatörlük ise pragmatizmin dostu ve bunu körükliyen bir çalışma stilidir.

FABRİKALARDA, SENDİKALARDA ÇALIŞMA YÖNTEMİMİZ NASIL OLMALI?

Kitleleri örgütlemek ve harekete geçirmek istiyorsak, onların içinde çalışmalıyız. Onların ruhunu, hareketlerini, yaşama biçimlerini, sorunlarını, istem ve özlemlerini iyi bilmeliyiz. İşçilerin sorunlarını bilmeyenler, onlara çözümde getiremez. Sorunları bilmekte tek başına yeterli değildir. En doğru çözümleri gitermek ve harekete geçirmek zorundayız. Özellikle partinin önüne koyduğu merkezi görev doğrultusunda harekete geçirilmelidir. Salt kuru ajitasyonla işi geçiştirilmemelidir. Hayatın her alanında, düzenin tüm noktalarının teşhiri gereklidir. Kitleler içinde ajitasyon-propogandaya önem vermek zorundayız. Bu yapılmadıkça kitleleri parti çizgisi etrafında örgütlemekve harekete geçirmek pek olası değildir. Öncelikle bu çalışmayı yerine getirecek örgüt gereklidir. Yani, kitlelere siyaset götürmek için bir örgütlenme şarttır. Parti örgütleri, ajitasyon propaganda birlikleri oluşturmalıdır. Çıkarılan bildiriler anında kitlelere ulaştırılacak şekilde örgütlenmelidir. Bildirilerin önemi küçümsenmemeli, anında kitlere ulaştırılmalıdır. Bu da, dağıtım ağının iyi oluşturulması, en zor koşullarda dahi kitlelere partinin siyasetinin götürülmesi gerekir. Buna göre örgütlenme yapılmalıdır.

Fabrikalarda, fabrika hücreleri gerçek birer olgu olmalıdır. Parti yazınında geçmekle yetmemeli, pratikte yaşam bulmalıdır. Fabrika hücreleri, fabrikaları partinin birer kalesi durumuna getirmek zorundadır. Eğer sağlam çekirdekler oluşturulursa, doğru bir perspektif ile hareket edilirse, bunun olmaması için hiçbir neden yoktur. Önemli olan hücrelerin harekete geçirilmesi, özel görevlerle donatılması, geniş perspektiflerle önlerinin açılmasıdır. Dar çizgiler içine hapsetme yerine geniş yetkilerle donatılarak, fabrika çalışmasının tüm sorumluluklarının onlara verilmesi ve siyasal çalışma ve perspektiflerle donatılması gereklidir.

Denetim işte burada başlar. Her hücrenin önüne somut görevler konmalı ve görvler denetlenmelidir. Yerine getirilemeyen görevlerin üzerine gidilmeli ve nedenleri tartışılarak ve kavratılarak ortaya konmalıdır. "Bu insanlar geri olduğu için yapılmıyor" denerek baştan savma yapılmamalı, sorun gerilik sorunu değil, onları yönlendirme sorunudur. Geri insanların ilerlemesi ve gelişmesi, profosyonelleşmesi, onları kendi hataları üzerinde eğiterek olacaktır.

Sendikalarda ise, partinin özel görev hücreleri olmalıdır. Sendikalar içinde çalışan parti organlarının fabrika hücreleri ile sıkı bağları olmalıdır. Fabrika hücrelerinin iyi çalışması, sendikalar içindeki çalışmamızın etkinliğinide artıracaktır. Sendikalarda, tek düze çalışma anlayışları kırılmalı ve burjuva sendikacılığı pasifizmi içinde olanlar, buralardan derhal uzaklaştırılmalıdır. Sendikaları salt ekonomik mücadele araçları görenler, devrimci olamazlar. Sendikaları militan devrimci mücadelenin birer aracı haline getirmeliyiz. Bazı yoldaşlarımız neredeyse sarı sendikacılar gibi hareket ediyorlar. Geri yığınların kuyruğuna takılıyorlar. Buna gerekçe olarakta; "kitlelerden koparız" önermesine sarılıyorlar. Kitlelerden kopmamak, geri kitlelerin arkasına sığınanlar kitlelerden koparlar. Komünistler, ileri kitleleri esas alır. Ama geniş yığınlardan kopmamak için de maceracı bir yol değil, onlarıda mücadele içine çekecek politikalar üreterek hareket ederler. Geri yığınları kazanalım derken, ileri kitlelerden kopmak ve hepten kitlelerden uzaklaşma olur. Parti öncelikle ileri kitleleri kazanmalıdır. Parti organları hangi alanda ulursa olsun ileri kitlelerle birleşme, orta kesimleri kazanma ve geri kesimleri tarafsızlaştırma kitle çizgisine siyasetini izlemelidirler. Geri kitlelerin arkasına gizlenenler kesinlikle sorumluluklarda bulunmamalıdır. Bu tür unsurlardan parti temizlenmelidir. Sendikalar içinde çalışanlar, devrimci bir anlayışla hareket etmek zorundadırlar. İşçi sınıfını kucaklamak istiyorsak, sarı sendikacılık ile devrimci sendikacılık arasındaki derin uçurumu işçilere göstermek zorundayız. Sarı sendikacılar ile, devrimci sendikacıların ortak bir yanı olamaz. 1 Mayıs gibi çok önemli bir olayı, mücadele alanlarında kutlamaya karşı çıkanlar varsa, bir saniye bile parti içinde kalmamalıdır. Bu tür anlayış içinde olanlar partinin sendikalarda çalışmasını yapamaz. Partinin önünde önemli bir engel olarak dururlar. Partinin işçi sınıfı ile birleşmesini, işçi sınıfını kucaklayıp harekete geçirmesi önünde engeldirler. Parti bu tür dar kafalı 'devrimcilerden' kurtulmak zorundadır.

Çalışma yöntemimizi düzeltmek zorundayız. Çalışma yöntemi düzeltilmeden, örgütün harekete geçirilemeyeceğini kafalarımıza iyice kazımalıyız. Hantallığı, gevşekliğe, laçkalığa, dar kafalılığa, siyasal tembelliğe yer vermeden, mücadelemizin önündeki engelleri birer birer temizleyerek ilerlemeliyiz. Hatalarımızın üstünü örtmeden, onun üzerine giderek ve kökenine inerek ve hatalırımızı iyi bir eğitim aracı yaparak ilerlemeliyiz. Dar pratikçilik, amatörlük saflarımızdan silinmelidir. ML-MZD biliminin ışığında İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın çizdiği güzergahta enginleri fethetme ruhuyla ilerlemeliyiz.

'Çalışma Yöntemimizi Düzeltelim' şiarları altında sık sık eğitim yapılmalı, her parti organı çalışma yöntemini gözden geçirmelidir. Parti organları ve hücre toplantılarında bu konu genişlemesine ele alınmalı, hata ve eksikliklerinin üzerine cesaretle gidilmelidir. Her parti organı ve hücresi bu konudaki tecrübelerini yazılı hale getirip partiye sunmalıdır. Gelecek sayımızda işçi yoldaşlarımızdan bu konuda mektuplar bekliyoruz. Çünkü, bu konuyu bir kere ele alıp geçiştirmeyi düşünmüyoruz. Uzun süre bu konu üzerinde durmayı düşünüyoruz. Çalışma yöntemlerimiz ile ilgili gelen mektup ve yazılara bu süreçte daha çok yer vereceğiz.

PRATİKTEN ÖĞRENMELİ, ÖĞRENDİKLERİMİZLE PRATİĞE YÖN VERMELİYİZ!

Partimizin kuruluş yıldönümü olan 24 Nisan İstanbul'da yapılan "korsan" gösteriyle kutlandı. Yol yakılmak suretiyle trafiğe kapatılıp, 150 m. yürünüp "Kahrolsun Faşist Diktatörlük, Yaşasın Partimiz TKP-ML, Yaşasın Halk Savaşı" sloganları yol boyunca atıldı. Ayrıca "YAŞASIN TKP-ML, YAŞASIN HALK SAVAŞI-TMLGB" ve "18. KURULUŞ YILDÖNÜMÜNDE EMEKÇİ HALKIMIZI KOMÜNİST COŞKUYLA SELAMLIYORUZ-TKP/ML" imzalı pankartlar açılıp, güzergah boyunca kuşlamalar ve yazılamalar yapıldı.

Eylem gerek organizasyon gerekse pratiğe döküldüğü aşamada bir dizi eksiklik ve olumsuzluklar sonucu planlandığı gibi bitirilemedi. Parti örgütümüz tarafından uzun bir süredir bu tür eylemlerin düzenlenmemiş olmasının verdiği tecrübesizlikle beraber düşünüldüğünde anlaşılır gibi görülsede, sorun bir olayın başarı yada bararısızlığından çok, bu başarı yada başarısızlığa kaynaklık eden nedenleri bilince çıkartıp bundan sonra izleyeceğimiz politikalarımızı doğru temeller üzerine oturtmaktır. Bu bilinçle, ne başarının sarhoşluğuna, ne de başarısızlığın yılgınlığına kapılmadan pratiğimizden çıkarttığımız derslerle silahlanmak, bilinç haznemizi sürekli zenginleştirmek ve devamla teoriyi pratiğin aynası haline dönüştürmemiz gerekmektedir. İşte artık bundan sonra deneyimsizliğin hoşgörüsü yerini bilimin yıkıcı gücüne bırakacaktır. Hatalarından öğrenmesini bilmeyenler, bu konuda tutucu davrananlar, "büyük işlerin adamı" arasında olanlar, kendilerini aşmamakta direnenler aynı hataların tekrarında pratik gerekçelere sığınamıycaklarını bilmek zorundadır.

Bu kısa değiniden sonra eylem sürecinde gördüğümüz eksikliklere geçelim. Eylem komitesine daha önce yaptığı toplantılarda sonucu daha önceden tahmin edip gerekli

uyarılar yapılmasına karşın, komitede var olan sağ ve sol perspektifler sonucu olay gereği gibi ele alınmamış, eylem başından başarısızlığa mahkum edilmiştir.

Silahların eylem yerine zamanında getirilmemesi, yola çıkacak ilk grubun (ki iki gruptu, yalnız biri zamanında geldi) vaktinde gelmemesi, bir gazeteci bir de bize ait iki fotoğraf makinasının getirilmemesi, tam zamanında herkesin eylem yerinde olmaması, bazılarının aşağıda polisleri görünce hiç uğramadan gitmesi, eylem anında insiyatifsizliğin hüküm sürmesi, olay yerinde polisin yoğunluğu sonucu yürüyüşten vaz geçilip korsan kararı alınmasına karşın eylem komitesi dışındakilerin müdahalesiyle yürüyüş yapılması ve buna müdahale edilip planı uygulamak yerine kendiliğindenciliğe düşülmesi başından göremediğimiz şeyler değildi. Görevlendirilen kişilerin görevlerini yapmaması elbette eleştirilmelidir. Ancak unutmamak gerekir ki bu görevi onlara biz verdik. Bir eylemin kilit noktasında görev verilen insanların yakından tanınan kişiler olması, aldığı görevi layıkıyla yerine getirecek kapasitede olması gerekirken bu yapılmamış, "nasılsa basit iş" mantığıyla iş savsaklanmış, gayrı ciddi tarzda ele alınmıştır. Özellikle gençlikten görev verilen kişilerin daha önceden böylesi bir eylemde geç kalan kişilerin seçilmesi çok ciddi bir olumsuzluktur. Eylem komitesinde görevli bir yoldaşın (ki yukarıda yoldaşlara görevleri veren) zamanında olay yerine gelmemesi gerekçe ne olursa olsun savsaklamacı anlayışın en iyi bir ifadesidir. Keza eylem anında insiyatif sahibi olan yoldaşın tamamen silik bir pozisyon sergileyip insiyatifi kaçırması da aynı şekildedir. "Kimse beni dinlemiyor" yakınması ciddiyetsiz bir tavırdır. Eyleme katılan kitle önceden motive edilip, orada ne şekilde hareket edeceği önceden kavratılsa ve gerekli disiplin önceden hissettirilseydi böyle bir gerekçeye de gerek kalmayacaktı.

Bu satırları çoğaltmak mümkün. Ancak belirttiğimiz gibi pratik sorunlardan çok, pratiği yönlendiren politikayı kavramak gereklidir. Bu noktada eylem dışarıya karşı misyonunu yerine getirmesine karşın, kendi içinde olumsuzdur. Fakat yine de eylemin bir amacı olan, kitlemizi bu tür gösteri ve çatışmalara hazırlamak ve onları bu yönde eğitmek perspektifi açısından bu ruhun kazandırılması yönünde atılan biradım olarak (bu anlamda) olumlu görüyoruz.

Sonuç olarak bu eylemden çıkarttığımız dersler şunlardır:

1-Küçük işlere burun bükenlerin, "büyük" işlerdeki durumlarının ne olacağının fotoğrafını sergiledi. Her yaptığımız işi büyük bir ciddiyetle ele almamız gerektiğini gösterdi.

2- Bu tür eylemlerde kitlenin önceden motive edilmesi, muhtemel gelişmeler karşısında önceden uyarılması, eğitilmesi gerektiğini gösterdi.

3- Özellikle kilit noktalarda görev verilen yoldaşların iyi tespit edilmesi gerektiğini, her ne kadar mükemmel planlar yapılırsa yapılsın, onları yaşama geçirecek olan insan faktörünün her zaman göz önünde tutulmasının can alıcı önemini sergiledi.

4- Alınan karar yanlış bile olsa pratiğe geçirildiğinde ona uyulması, liberalizme karşı merkeziyetçiliğin eylemde sıkı sıkı korunması gerektiğini gösterdi. Özellikle güvenlik açısından bu daha zorunludur.... eylem anında güvenlik biriminde yeralan bir yoldaşın alınan kararı bilmesine karşın yürüyüş kortejinin peşine takılıp alınan karar doğrultusunda hareket edip (ki korsan yapılacaktı, koruma için görevli kişiler bu plana göre dizildiğinden olay yürüyüşe dönüştüğünde güvenlik açısından sorun şansa kalmış oluyordu) dağılın uyarısı yapılacağına, zevahiri kurtarma mantığıyla hareket etmesi de kendiliğindenciliğe verilmiş bir primdir. Eylemin kayıpsız bitirilmesi bizi yanıltmamalıdır. İşimizi şansa bırakmamalıyız. Bu kez bir olumsuzluğun olmaması bir daha olmayacağı anlamına gelmez. Bunun adı insiyatif koymak değil, işi oluruna terk etmektir. İnsiyatif alınan kararın en iyi şekilde hayata geçirilmesidir.

5-Sağcılığın panzehirinin (ideolojik eğitimin yanında) pratik olduğunu en iyi bir tarzda sergiledi.

6- Devrim kitlelerin eseridir, silahlı mücadele kitlelerin sorunudur doğru anlayışının pratiğe bürünmesi açısından olumlu bir hamle yaptı. Bizim ülkemiz koşullarında iktidar perspektifine sahip bir örgütlenmenin tüm üye, kadro ve sempatizanlarıyla militan-savaşçı bir özde hareket etmesinin kitlelerin silahlı mücadelesine önderlik etmenin ancak ve ancak savaşçı bir ruha sahip kadrolara sahip olan bir öncüyle başarılabileceği noktasında MK'mizin III.Toplantı sonuçlarının tespit ettiği noktalarda örgütün harekete geçirilmesinin pratik bir ifadesi olarak bürokratizme taviz verilmeyeceği sergilendi.

EYLEM KOMİTESİ

ATİK 4. Kongresine Mesaj

Emekçi Arkadaşlar;
Yoldaşlar;

ATİK'in 4. Kongresini Komünist Coşkuyla Selamlıyoruz.

Yeni saflaşmaların yaşandığı emperyalist-kapitalist sistemde, sosyal emperyalistler ve onların hempalarının son altı aylık süreçte hızlı bir şekilde yaşanan olaylar, yaşlı dünyamızdaki son gelişmelerin odağını oluşturmaktadır. SSCB ve Doğu Avrupa'daki gelişmeler, dünyada olduğu gibi Türkiye'de de etkisini göstermektedir. 'Sosyalist' maskeli Rusya ve Doğu Avrupalı revizyonistler kendi iğrenç yüzlerini daha açık bir şekilde ortaya koyarken, emperyalistler, dünya halklarını sahte bir 'barış' rüzgarıyla pasifizme ve emperyalistlere yönelik mücadeleyi törpülemeye çalışmaktadırlar. Doğu Avrupa'daki gelişmeleri, dünya halklarına "komünizmin çöküşü", "komünizmin iflası' olarak lanse etmeye çalışan emperyalist burjuvazi, bir taşla iki kuş vurmak istemektedir. Oysa, çöken ne komünizm ne de sosyalist bir sistemdir. Çöken ve iflas eden revizyonizm ve modern revizyonizmdir. Çünkü daha 1960'ların başlarında başta SSCB olmak üzere, onun etkisinde kalan Doğu Avrupa'da yer alan halk cumhuriyetleri birer birer revizyonizmin etki alanı içine girerek, sosyalizmi ve demokratik

halk cumhuriyetlerini terk ettiler. SSCB sosyal emperyalist bir karekter kazanırken, Doğu Avrupa ülkeleri revizyonist olup çıktılar. Gerçek bu iken, bugün, emperyalist burjuvazinin hep bir ağızdan; "komünizm çöktü" safsatasının gerçek ile hiçbir ilişkisi yoktur. Revizyonizm hiçbir zaman komünist ya da sosyalist olmamıştır ve olamaz. Revizyonizme 'sosyalizm' adını verenler olsa olsa orta yolcu oportünistler olabilir. Ne varki, sosyal pratik onların kafalarını taşa vurdurmak zorunda kaldı.

Revizyonist blokun çöküşünün altında çok şeyler yatmaktadır. Bu hainler sürüsü, liberalizme aşık olduklarından "prestroika" ve "glasnost" politikalarını gündeme getirmediler. İçine düştükleri ekonomik bunalım nedeniyle bu yola başvurdular. Sonuçta da Rusya parçalanmayla ve içinde barındırdığı ulusların ayrılma talepleriyle karşı karşı-
ya kaldılar.

Tarih, ML-MZD savunan biz komünistleri bir kere daha doğrulamıştır. Bu görüşleri savunduğumuz için daha düne kadar biz komünistleri, "ABD emperyalizminin ekmeğine yağ sürmekle" suçlayan orta yolcu oportünist ve revizyonist akımlar, bugün şaşkınlık içindeler ve oportünist politikalarını nasıl düzelteceklerini derin derin düşünüyorlar. Daha düne kadar, "geriye dönüş safsataları diyalektiğe aykırıdır" diyen oportünist akımlar, bugün hiçbir özeleştiri yapmadan, bizin 18 yıl önceki tesbitlerimizi doğrularcasına yazıp-çiziyorlar. İşte, oportünizmin körlüğü ve yeri geldiğinde yılan eğrisi politika izlemeleri burada yatmaktadır.

Emperyalist burjuvazinin son günlerde ortaya attığı 'barış' nutukları, gerçek değildir. Onlar, geçici olarak kendi aralarında bir konsensus sağlamış olsalarda, bunun nedeni; başta RSE'nin içinde bulunduğu durumdan kaynaklanmaktadır. Çünkü yeni çarların imparatorluğu içten içe parçalanmaktadır. Ekonomik ve siyasi durum ise tam bir krizi sergilemektedir. RSE'i uzlaşmaya iten ve barış nutukları atmaya zorlatan nedenlerin esası bu noktalarda düğümlenmektedir. Diğer emperyalistlerde (başta ABD olmak üzere) bu fırsattan yararlanmaya çalışmaktadır. Onların uzlaşması, halkların çıkarlarına değildir. Onlar, ezilen mazlum halkların mücadelesini bastırmak için hiçbir katliam ve kanlı oyunlardan vazgeçmeyeceklerdir. Nitekim, "Malta Zirvesi"nin hemen akabinde, ABD Panama'yı işgal ederken, RSE'i, Romanya'da darbe düzenleyip, Azerbaycan'ı işgal etmekten çekinmedi. Öte yandan ABD, 'arka bahçesi' olarak adlandırdığı Latin Amerika ülkelerindeki devrim ve halk hareketlerini boğmak için kollarını sıvadı. Nikaragua devrimi seçime zorlanarak devrim terkedildi. Nikaragua örneği, dünya halklarına küçük burjuvazinin devrimi uzun süre sürdüremeyeceği gerçeğini bir kere daha hatırlattı.

Emperyalist cephe, önümüzdeki süreçte yeni gelişmelere gebedir. İki Almanya'nın birleşmesi, bir 4. Reich'in yolunu açacaktır. Batı alman emperyalizmi 'süper Alman emperyalizmi' olarak karşımıza çıkacaktır. Çünkü, güçlü alman ekonomisinin varacağı başka yol da yoktur. İki Almanya'nın birleşmesi, komünistlerin savunacağı bir olgu olamaz. Sorun, bölünen bir ulusun tekrar birleşmesi olarak ele alınamaz. Alman emperyalizminin güçlenmesi olarak değerlendirilmelidir. Bir emperyalist ülkenin güçlenmesi ise, dünya halklarının ve proleter dünya devriminin çıkarlarına hizmet etmeyecektir.

İki Almanya'nın birleşmesi, Batı Almanya'da yaşayan yabancı işçiler için de önemli sorunlar yaratacaktır. Başta, Türkiyeli emekçiler zor durumlarda kalacaktır. Yeni bir ırkçı dalganın saldırılarıyla karşı karşıya kalacağa benzemektedir.

Emperyalist cephede, kısaca bu gelişmeler olurken, ezilen halklar ve dünya enternasyonal proletaryası da boş durmamakta, özellikle yarı-sömürge ve sömürge ülkelerde devrim ve ulusal kurtuluş mücadeleleri sürmektedir. Emperyalizm varolduğu müddetçe de bu mücadeleler bütün hızıyla ve sıcaklığıyla sürecek ve burjuvazinin kokuşmuş düzenlerini er geç yerle bir edecektir. Peru'da PKP, ML-MZD'nin kızıl bayrağını dalgalandırırken, enternasyonal proletaryanın Türkiye kolu olan partimiz TKP-ML ise, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Komünizm yolunda şanlı bir şekilde ilerlemektedir. Kamboçya'da, Ortadoğu'da, Latin Amerika'da, Afrika'da devrim ve ulusal kurtuluş hareketleri önümüzdeki süreçte daha da kızışacak ve çetin savaşlar verilecektir. Bugünkü emperyalist cephenin içinde bulunduğu durum bunu bize müjdelemektedir.

Ülkemizde de önemli gelişmeler olmaktadır. Başta Kürdistan'da olmak üzere, işçi sınıfı ve öğrenci gençlik militan mücadeleyle yeniden alanlardadır. Türk egemen sınıflarının en büyük sorunu: Birincisi; Kürdistan'daki ulusal hareketin gelişmesi ve giderek kitleselleşmesidir. Kürt halkı yavaş yavaş ulusal bilincine varırken, egemen sınıfların milli zulmüne karşı çıkmakta ve birçok alanda ayrılma talepleriyle sokaklara dökülmektedir. Egemen sınıflar yoğun askeri güçle bu hareketi bastırmaya çalışsada, artık ok yaydan çıkmıştır. Çünkü hiçbir ulus uzun süre boyunduruk altında kalamaz, er geç kendi ulusal kimliğini kazanmak için mücadeleye atılır. Türkiye Kürdistanı'nda olanlarda bunun bir tezahürüdür. Kürdistan'daki gelişmeler Türkiye devriminin gelişmesinin odak noktası haline gelmiştir. Burada mücadelenin gelişmesi, türk egemen sınıflarını zayıflatacak ve bir bütün olarak sınıf mücadelesinin daha da keskinleşmesini ve komünistlerin gelişmesi için elverişli bir ortam yaratacaktır.

Önümüzdeki süreçte egemenlerin vahşeti daha da artacak ve katliamlardan çekinmeyecektir. Kürt ulusunun kendi kaderini serbestçe tayin etmesi ve Kürt halkının gerçek kurtuluşu, ancak ve ancak ortak mücadele ile olacaktır. Çünkü Türk ve Kürt emekçilerinin düşmanı ortaktır. Emekçilerin gerçek kurtuluşunu da bir ulusalcı hareket değil, komünistlerin önderliğinde olabilir. Kürt halkının kurtuluşu yalnızca ulusal baskıların ortadan kalkmasıyla olamaz. Bu işin bir yanıdır. Esas olan sınıf baskısının ortadan kalkmasıdır. Bunuda komünistlerin önderliğinde yapabilirler.

Türk egemen sınıflarının diğer önemli bir sorunu Türkiye işçi sınıfının uyanması ve grev dalgalarının her yanı kaplamasıdır. Şu anda 50 bin işçi grevde iken, bunu beşyüzbin işçinin toplu sözleşme uyuşmazlığı beklemektedir. Egemen sınıflar işçilerin istediği ücretleri vermeyecekleridir. Çünkü ekonomileri çıkmaz içindedir. Bu da yeni grev dalgalarının ortalığı sarması demektir. İşçi sınıfının bugünkü mücadelesi daha çok ekonomik talepli gözüksede, içinde

Devamı sf. 17 de

ASKERİ SORUNLAR

GERİLLA BİRLİKLERİNDE EĞİTİM VE İLİŞKİ SORUNU

Savaş savaşılarak öğrenilir. Tecrübe ve insiyatif pratik mücadele içinde kazanılır. Ancak, geçmiş savaşlardan kazanılmış deneyimlerden öğrenmesini bilmek gerekir. Birinin varlığı diğerini yadsımaz. Tam aksine, ikisini birlikte yürütmek gerekir. Savaşarak öğrenmeli, öğrenerek savaşmalıyız. Her geçen gün gerilla birliklerinin hem niteliğini hem de savaşma gücünü arttırmalıyız. Buna mecburuz.

Mecburiyet, yapılması gerekenin bilinci içinde olmak ve sorumluluğunu duymak demektir. Açık söylemek gerekirki, bugün olmazı gereken yerde, vermemiz gereken mücadele seviyesinde değiliz. Bu durum, bizi üzüyor. Ama, yıldırmıyor, aradaki mesafeyi kapatmak için kafa yormaya ve çaba sarfetmeye itiyor. Bu anlamda aradaki açığı kapatmak için hızlı gelişmeye ihtiyacımız var. Hızlı gelişmenin yollarını açacak yol ve yöntemler bulmalı, yaratmalı ve mekanizmalar oluşturmalıyız. O halde, örgüt olarak, bir bütün halinde seferber olmalı, kollektif çabaya önem vermeli ve hiçbir zaman varolanla yetinmemeli, her zaman "her günümüz bir ilerleme" olsun anlayışı içinde olmalıyız.

İlerleme, kendiliğinden ve "el yordamı"yla yürüyerek olmaz. İlerleme; bilinçlenmektir, öğrenmektir, bilmektir. Gelişmenin ve ilerlemenin yegane yolu; bilinçli hareket etmektir. Onun için, nerede olursa olsun, eğitimin bizim için önemi çok büyüktür. Burjuvazi, insanların kendi kendilerini yönetecek, bağımsız düşünüp karar verebilecek şekilde eğitmesini istemez. İnsanları kendi sistemleri içinde kendilerine bağımlı bir şekilde eğitilmesini isterler. Biz ise tam tersi. Her insanın kendi ayakları üzerinde durmasını, bağımsız düşünüp karar vermesini, kendi kendisini yönetecek hale gelmesini isteriz. Ve bunun için çaba harcarız.

Burjuvazi, ordunun siyasetle ilgilenmesini istemez. Siyaseti, belli elit kesimin tekelinde olmasını, sadece onların ilgilenmesini, diğerlerinin ise, onların peşinden giden sürü olmasını ister. Biz ise tam aksine, siyasetle herkesin ilgilenmesini, ülkenin kaderinde herkesin söz sahibi olmasını isteriz. Bugün, bir gerillanın, yarının komutanı olması için çaba harcarız. Bu anlamda da eğitim her yerde biz komünistler için çok önemlidir.

Konumuz genel olarak eğitim olmadığından, bu yazımızı "Gerilla Birliklerinde Eğitim ve ilişki Sorunu"na ayırdık. Devrimci Eğitim sorununu, Partimiz TKP/ML'in merkezi yayın organı olan KOMÜNİST sayı 19'da genişçe irdeledik.

Gerilla birliklerinin çoğaltılması, bir yanı silah ve savaşçı sorunuyken, diğer yanıyla yetişmiş eleman, yani komutan ve siyasi komiser sorunudur. Doğal olarak, savaş yürüten bir örgüt her zaman bu ihtiyacı duyacaktır. Savaşın henüz başında olan örgütlerin, bunu daha fazla duyması kadar doğal birşey yoktur. Çünkü istediğimiz alanda yetişmiş eleman, savaş tecrümesi olan, insiyatif sahibi, komuta etme ve yönetme sanatını kazanmış komutanlar saksıda çiçek yetiştirir gibi yetişmiyor. Yalnızca kitaplarda yazılanları okumasıylada olmuyor. Pratik mücadele içinde, "savaşarak öğren, öğrenerek savaş" ilkesini uygulayarak yetişiyor.

Savaş yürüten insanların siyasi eğitimleri oldukça önemlidir. Siyasi eğitim yetersiz kalırsa veya hiç yapılmazsa, bilinçli hareket etme kapasitesi düşer, niteliği zayıflar, yanlış anlayış ve eğilimlerin gelişmesi kaçınılmaz olur. Doğru siyasi eğitim yapılmazsa, sorunlara sığ yaklaşılır, tek yanlı bakılır, salt askeri bakış açısı, darbeci ve sekter anlayışlar gelişir. Bu da, bizi, yenilgiye götürür.

Gerilla birliklerine siyasi önderlik yapılarak, siyasi komiserlere ve gerilla birliklerinde önemli roller üstlenecek komutanlara ihtiyacımız var. Bu ihtiyacı karşılamak partinin görevidir. Mücedele geliştikçe ve verilecek kayıplarla birlikte bu ihtiyaç daha da artacaktır. Bunun bilincinde hareket edilmeli, her parti organı üzerine düşen görevi; hiçbir savsaklamaya yer bırakmadan kesinlikle yerine getirmelidir. Sorumluluklar yerine getirilmezse sadece lafını etmiş moluruz. İş yerine laf üretiriz. Bu da bizi ilerletmez, geriletir.

Gerilla birliklerinde eğitim ve siyasi yönlendirme işi, siyasi komiserlerin görevidir. Birlikler içinde Partiyi temsil eden siyasi komiserlerdir. Çünkü partili olma 'şartı aranan tek kişidir. Savaşların ve komutanların partili olması şart değildir. Komutanın partili olması iyidir, ancak şart değildir. Önemli olan, birliğin, Partinin siyasi önderliği altında olması ve yönlendirilmesidir. Komutan, partinin bir taraftarı da olmayabilir, devrimci, demokrat veya düşmana karşı savaşmak isteyen halktan biriside olabilir. Yeter ki, partinin siyasi yönlendirmesi altında TİKKO'nun ve içinde yer aldığı birliğin disiplinine uymayı kabul etsin.

Böyle de olsa komutan, okumak ve yeni şeyler öğrenmek için çaba sarfetmek zorundadır. Aksi halde savaşı yeterince yönetemez, gelişmelere ayak uyduramaz.

"Bir tek beceriyle ya da bir görüşle yetinen kimseler

ilerleyemezler, onlar, devrimin belirli bir zamanında ve yerinde rol oynayabilirler ise de, bu önemli bir rol olmaz."(Mao, Askeri Yazılar, sf.84)

Doğada ve toplumda her şey değişiyor ve gelişiyor. Hiçbir şey olduğu yerde durmuyor. Savaş geliştikçe yeni şeyleri gündeme getirir. Savaşın bir aşamasında veya bir yerde birliğine komuta edebilen bir komutan, savaşın her aşamasında ve savaşın her bölgesinde komuta eder anlamına gelmemelidir. Bu, o komutanın gelişmesine bağlıdır. Küçük bir birliğe komuta eden bir komutan, daha büyük bir birliğe komuta edebiliyorsa, bu, o komutanın gelişmesine bağlıdır. Küçük bir birliğe komuta eden bir komutan, daha büyük bir birliğe komuta edebiliyorsa, bu, o komutanın ilerlediğini ve geliştiğini gösterir.

Siyasi komiser ve komutan salt kendi pratik tecrübelerine dayanmamalıdır. Kitaplarda yazılanları okumalı, anlamlı ancak kalıp olarak uygulamaya kalkmamalıdır. *"İlke niteliğindeki bütün askeri yasalar ve teoriler, eskiden yaşanmış ya da günümüzde yaşayan kimseler tarafından özetlenmiş geçmiş savaşımların deneyimleridir. Geçmiş savaşların kalıtı olan ve kan pahasına öğrenilen bu dersleri ciddiyetle kincelemeliyiz. Bu, sorunun yalnızca bir yanıdır, birde, varılan sonuçları kendi deneyimlerimizle gözden geçirmeli, yararlı olanları benimsemeli, yarasızları bir kenara itmeli, kendimize ait deneyimeleri bu sonuçlarla birleştirmeliyiz. Bunu yapmak çok önemlidir, çünkü bunu yapmadan bir savaş yönetilemez." (Mao, Askeri Yazılar, sf.103 - 104)*

Her tarihsel aşamada devrimci savaşında, karşı-devrimci savaşında kendine özgü yasaları ve özellikleri vardır. Zaman içinde ülkelerin ve toplumların özelliklerine göre savaş yasaların özellikleri de değişebilir. Bu demektir ki, bir zaman kesitinde bir yerde verilen savaş, bir başka zamanda ve bir başka yerde uygulanmak için incelenirken, zaman ve mekan kavramları dikkate alınmalı, ulusun ve toplumun özellikleri, çelişkileri iyi irdelenmeli ve araştırılmalıdır. Onun için kafa yorulmalı, ülkemizin somut durumları derinliğine araştırılmalı ve kavranmalıdır. Hiçbir şeyin genel bir bakışla ve yüzeysel yanlarıyla bir bütün olarak içeriği ve başka şeylerle olan bağlantısı görülemez. Ancak tahlilci ve irdeleyici bir araştırma ve bilgilenmeyle şeyler derinliğine kavranabilir. Şeyler kavranmadan o şeylerin üstesinden gelebilecek yöntemler uygulanamaz. Anlaşılamayacak, çözülemeyecek hiçbir şey yoktur. olamazda. Yeter ki, kafa yorulsun, zorluklardan kaçınılmasın. "Azmin elinden hiçbirşey kurtulamaz." Yeterki, azmedilsin.

Gerilla birliklerimiz, savaşma gücünü, insiyatif ve tecrübelerini artırmak için, savaşma dışında kalan zamanlarında toplu eğitim yapmalı ve çeşitli siyasi ve askeri sorunları tartışmalı, hem kendi pratiklerinden öğrenmeli, hem de devrim yapmış ülkelerin deneyimlerinden yararlanmak için çaba sarfetmeli, konuyla ilgili yazılmış kaynakları okuyup tartışmalıdırlar. Yaşanmış deneyimlerden pratik olarak yararlanırken ülkemiz gerçeklerinden hareket etmek şarttır. Bu anlamda, kolaycılığa kaçmadan inceleme ve araştırma yapmalı, amprizme ve doğmatizme karşı mücadele edilmelidir. Çünkü bu iki yanlış eğilime düşme tehlikesi her zaman için vardır. Başka ülkelerin deneyimleri incelenirken, kendi koşullarımıza uygun olanlardan yararlanmak amacı güdülmelidir.

Gerilla birliklerinde boş zamanlar, bireysel ve kolektif olarak siyasi ve ideolojik eğitim yapılarak değerlendirilmeli, sağlam siyasi bir disiplin oluşturulmalıdır. Geleceğin komutanları, bugün gerilla birliklerinde birer savaşçı olarak görev yapan askerlerden yetişecektir. Komutanlık sorumluluk isteyen ve ciddi bir iştir. Herkes savaşçı olabilir ama, komutan olamaz. Komutanlarımız, kendi pratik mücadelemiz içinde tecrübe kazanarak, öğrenerek ve siyasi olarak eğitilerek yetişecektir. Bu nedenle, bu bilinçle hareket edilmelidir. Komutanlık, bir tanrı vergisi değildir. Sonradan kazanılan bir yetenek ve tecrübe işidir. Mücadele sırasında değişimleri zamanında sezmek ve ona göre önlemler almak, kolay kazanılır bir ustalık değildir. Sorunlar üzerinde ciddi düşünenler, araştırıp inceleyenler, tahlilci ve irdeleyici davrananlar bu ustalığı kazanabilir.

Gerilla birliklerinde (genelde ise orkduda × disiplin ve emirlere itaat çok önemlidir. Bizim disiplin anlayışımız, körce bir disiplin değil, siyasi disiplindir. Bilinçle uyulan ve uygulanan disiplin, sağlam bir disiplindir. Disiplin insanları köleleştirmek için değil, mücadeleyi ve insanı geliştirmek, kararları uygulamak ve zaferler elde etmek için uygulanır. Disiplinsiz bir ordu, başı bozuk birer asi çeteye dönüşür. Disiplinsiz bir ordu, zafer kazanamaz. Bizim disiplin anlayışımız, demokrasiyle birlikte vardır. Bizim disiplin anlayışımız, bilinç üzerine kurulmuş, kuracağımız demokratik düzenin gerçekleştirilmesi düşüncesinin insanlara inandırılması üzerine dayanmaktadır.

Disiplin, bir ordunun, savaş gücü için yapıcı faktörlerden biridir. Dolayısıyla gerilla birliklerinde ciddi ve sıkı bir disiplin olmalıdır. Ciddi ve sıkı disiplin demek; birlik içinde istisnasız herkesin kaçınmadan uyacağı ve uygulayacağı bir disiplindir. Bierlik içinde disiplin ihlallerine asla müsade edilmemelidir. Bazen, ufak gibi gözüken bir disiplin ihlali, birliğin tümden yok almasını beraberinde getirebilir. Disiplin ihlallerinde, liberal davranılmamalı, kimsenin gözünün yaşına bakılmamalıdır. Biz, kimseyi ne zorla tutuyoruz, nede savaştırıyoruz. Gönüllü olduğu ve kurallara uymayı kabul ettiği için birlik içinde yer almaktadır.

Karşı-devrim güçleriyle savaşmak ciddi bir iştir, şakaya gelir bir yanı yoktur. Madem savaşıyoruz, oyunu kurallarına göre oynamak zorundayız.

Birliklerimizde salt disiplin uygulanmaz. Disiplin demokrasi ile birlikte vardır ve demokrasi temeline dayanır. Bundan dolayıdır ki, bilinçli ve siyasal bir disiplin uygulanmaktadır, diyoruz. Birliklerde deokrasi uygulandığı oranda gelişme ve ilerleme sağlanabilir, gönüllü birlik ve disiplin pekişebilir, yaratıcılık ve insiyatif gelişebilir. Aksi halde, ne gönüllü disiplinden sözedilebilir ne de birlik yaşamına demokratik katılım sağlanabilir. Birlik içinde demokrasinin uygulanması bir bütün olarak gereklidir. Yani, gerek siyasal konularda, gerek askeri konularda ve gerekse de birliğin ekonomik yaşamını düzenlemesi konularında, demokrasi kuralını işletmek gerekir. Biri uygulanıp diğeri uygulanmazsa eksik olur. Aynı şekilde demokrasi uygulanıp disiplin uygulanmazsa veya disiplin uygulanıp demokrasi uygulanmazsa da olmaz. Her ikisi birbirini tamamlar ve birinin varlığı diğerini şart koşar. Bu ikisi birbiriyle çelişiyor gözüksede çelişmez. İkisi birlikte demokratik merkeziyetçilik ilkesini oluşturur. Bu ilkeyi iki yanıyla birlikte uygulamak, aynı zamanda patimizin kitle çizgisi anlayışını da uygulamak demektir. Kuracağımız ordumuzu, sömürücü sınıfların ordularından ayıran en önemli özelliklerinden birisi, hiç kuşkusuz, üstten alta kadar demokrasi prensibini

uygulamış olmasıdır. Burjuva ordusunda demokrasi, askerler ve alt rütbeli subaylar arasında kesinlikle uygulanamaz. Onlardaki disiplin anlayışı ve uygulanışında gönüllülük değil, zor egemendir.

Gerilla birliklerinde demokrasi uygulamak, kadrolarla savaşçılar arasında, dostluk ve yoldaşlık ilişkilerinin gelişmesine hizmet eder, ona temel hazırlar. Karşılıklı saygı ve sevginin gelişmesine hizmet eder. Demorsaninin uygulandığı yerde, kapalı kapıcılık siyaseti uygulanmaz.

Her alanda olduğu gibi, birliklerimizin halkla ilişkilerinde de, düşman güçlerinden, ulusal ve diğer devrimci-demokrat güçlerden farklılığımızı pratikte göstermeliyiz. Köylülerle olan ilişkilerde demokrasiyi uygulamalıyız. Onların eleştiri ve önerilerini almalı, deneyimlerinden yararlanmalıyız. Bunun için, onlarla dostça sohbet etmeli, dostane ilişkiler geliştirmeli ve tartışmalara girmeliyiz. Gerilla savaşının amacı; köylüleri örgütlemek ve seferber etmektir. Ama, bunu, düşmanla savaşarak yapar. Köylüleri örgütlemede ve savaş içine çekmede siyasi güven sağlamak çok önemlidir. Bu güven aynı zamanda yöneldiğimiz hedefler ve düşman güçlerine vuracağımız darbeler açısından da böyledir.

Gerilla birliklerinde siyasal seviyeyi yükseltmek, savaşçıların muhakeme yeteneğini geliştirmek için gçeşitli tartışma toplantıları düzenlemek gerekir. Böylece herkes, fikirlerini hiç çekinmeden söyleyecek, kollektif ruhun gelişmesine hizmet edecektir. Birlik içinde çıkan sorunlar, bizzat birlik içinde herkese açık yapılmalıdır. Komutanlar ve siyasi komiserler, her zaman sadece askerleri eleştirebilir, askerler üstlerini eleştiremezler anlayışlarına karşı mücadele edilmeli, bu anlayış yıkılmalıdır. Askerler de rahatlılka ve hiçbir kaygıya kapılmadan komutanlarını ve siyasi komiserlerini eleştirmeli, liberal ve çekingen davranmamalıdırlar. Bu konuda en büyük sorumluluk siyasi sorumluya düşmektedir.

Siyasi sorumlunun görevi, birliğini siyasi olarak eğitmek ve seiyelerini yükseltmektir. Savaşçılara karşı sekter ve hotzotçu davranılırsa, onların eleştiri şevkini ve cesaretini kırmış olacağımız gibi, savaşma gücü ve yeteneklerinin gelişmesi önünde önemli bir engel oluşturulmuş olur. Bu ise, birlik içinde canlı bir siyasi ortamın doğmasını ve yanlışlara karşı mücadeleyi engeller. Gerek siyasi sorumlu ve gerekse de komutan, gerilla birliğinin her türlü sorunundan sorumludurlar. Birliğin gerek siyasi seviyesini yükseltmek, gerek askeri niteliğini ve savaşma kapasitesini geliştirmek, gerekse de insiyatif kazanmasını sağlamak için birlikte çaba sarfetmeleri gerekir. Birlik içinde dostluk ve yoldaşlık ilişkilerini geliştirmeli, karşılıklı sevgi ve saygı bağı oluşturmalıyız. bunların gelişmesine engel olacak hiçbir şeye müsaade edilmemeli, sekterliğe ve liberalizme karşı mücadele edilmelidir. Birlik içinde haksızlık yapmak en başta karşı çıkılması gereken birşeydir. Diğer yandan, birlik içinde her kim olursa olsun, kimsenin kimseye haksızlık yapmaya, bağırıp çağırmaya, küçümsemeye, aşağılamaya, küfür vb. şeyler söylemeye hakkı yoktur ve olamaz. Hiçbir kimseye bu ve buna benzer şeyler yapması için hak verilmemiştir. Her kim bunları yaparsa yanlış yapıyordur, eleştirilmelidir. Eğer eleştirilere rağmen yine devam ediyorsa, birlik içinde çözülemiyorsa hiçbir tatsızlığın doğmasına meydan verilmeden daha üst organlara yazılı olarak iletilmelidir. İletilmek istenen bir yazı zaman geçirilmeden gerekli yerlere iletilmelidir. Engel olmak hiç kimsenin hakkı değildir.

Gerilla birliklerimizde komutan, siyasi komiser ve savaşçılar arasında görevler ve rütbeler dışında hiçbir ayırım yoktur ve olamaz. Yapılan ayrım, konumlarından ileri gelen bir ayrımdır. Demokrasi ve disiplinin uygulanmasında, normal ilişkilerde bir ayrım yoktur, olamaz. Birliklerde, daha öncede değindiğimiz gibi, demokrasinin uygulanması dostluk ve yoldaşlık ilişkilerini geliştirir, pekiştirir, karşılıklı saygı ve sevginin oluşmasının zeminini yaratır. Çalışma şevkini ve savaşma gücünü arttırır. Komutanın ve komiserin birlik içinde belli yetkilerinin olması, onlara, daha fazla görev ve sorumluluk yükler, başka hiçbir "ayrıcalık" tanımaz.

devrimin şahdamarı gerillam

Gerilla birliklerinde eğitim ve ilişkilere önem verirken, köylülerin eğitilmesine ve sağlıklı ilişkilerin geliştirilmesine de önem verilmelidir. Bizi, bölgede düşman karşısında zafere götürecek, gelişmemizi ve güçlenmemizi sağlayacak,

Devamı sf. 17'de

ÖLÜMÜNÜN 17. YILDÖNÜMÜNDE İBRAHİM KAYPAKKAYA ve 'İKİ PROĞRAM', 'İKİ AYRI DEVRİM' SAFSATASI ÜZERİNE

Türk, Kürt ve azınlık milliyetlerden Türkiye proletaryasının komünist önderi, Enternasyonal proletaryanın sıra neferi, Partimiz TKP-ML'nin kurucusu, önderimiz İBRAHİM KAYPAKKAYA'yı ölümünün 17. yıl dönümünde bir kere daha, ML-MZD'nin bilmine olan inancımızla saygıyla anıyoruz.

İbrahim KAYPAKKAYA'yı anmak, onun görüşlerini özümsemeden ve Türkiye deverimi için proletaryanın yol göstericisi olarak almaktan geçer. Biz, burada önder yoldaşımızın bu kez işkencehanelerindeki direnişlerini değil (çünkü halkımız İbrahimi çok iyi tanımaktadır), Kürt ulusal sorunundaki görüşlerini kısaca özetleyip, günümüz koşullarıyla uyumunu ve bu ML görüşlere yönelik revizyonist görüşlerin kısa bir eleştirinisi yapacağız.

"İKİ AYRI DEVRİM" "İKİ AYRI PROGRAM" safsatasını, yurtdışında partimizden ayrılan bir grup tasfiyeci dönekler, 'yeni' bir şeymiş gibi gündeme getirmeye çalıştılar. Daha da ötesi, 'Kürt sorununuir kılıç darbesiyle çözdüklerini' ileri sürdüler. Partimizin yıllardır doğru bir anlayış ve yaklaşım temelinde getirdiği ulusal sorun teorilerini sözde 'eleştiri yağmuru'na tuttular.

"İki ayrı deverim, iki ayrı program"ının yüklendiği anlam, iki ülkenin kendi koşulları gereği deevrim programları ve ayrı ayrı devrim stratejileridir. Tasfiyeci döneklerde bu anlamda soruna yaklaşmaktalar zaten. Onlar, Türkiye devrimine bir bütünlük içinde değil, ezilen ulus milliyetçiliği temelinde yaklaşıyorlar. Ezilen ulus, yani Kürt milliyetçilerinin yıllardır getirdikleri görüşleri, onlar "yeni" olarak karşımıza çıkarmaktadır. Kürt milliyetçilerinin programlarıda aynıdır. "Kürdistan bir sömürgedir, bu nedenle ayrı örgütlenme ve ayrı program" diyorlar. Tasfiyecilerimiz, soruna 'sömürgecilik' açısından yaklaşmasalarda, özü aynıdır. Yani, Kürt ulusalcılarının programlarını benimsemişlerdir. Çünkü seksiyon sorununda da iki ayrı devrim ve iki ayrı program olamaz. Onların seksiyona yaklaşımlarıda 'Bund'çular gibidir.

Türkiye'de esas olarak iki ulus yaşamaktadır. Ermeni, yahudi, çerkez, azeri, arap azınlıklarıda olsada bu iki ulus gerçeğini ve azınlıklar olgusunun varlığını değiştirmiyor. Türkiye Kürdistanı batıya nazaran daha geri ve feodal ilişki ve yapının daha ağırlıkta olduğu bir gerçektir. Buna karşın proletarya, soruna bir bütün olarak yaklaşmak ve ulusal sorunun çözümünü proletarya önderliğindeki DHD içinde çözüm aramak zorundadır. Komünistler, soruna ulusal sınırlar içinde değil, sınıfsal olarak ele almalıdır. Ulusal çitleri proletarya kendi önüne dikemez. O, ulusal çitlerin ortadan kaldırılması ve bütün ulusların proletarlerin ve halkların kardeşliği ve sınıfsal çıkarları açısından soruna yaklaşır ve buna uygun örgütlenme ve çözümü önüne koyar.

"İki ayrı program" ve "iki ayrı" devrim, ister istemez kendi fedaralizmini, yani uluslararası enternasyonal bir örgütlenmeyi değil, ulusal temellerdeki örgütlenmeyide beraberinde getirecektir. Bu anlayış, Kürt ve Türk uluslarından proleterleri aynı çatı altında örgütlenmesini dıştalayacak ve ulusal kulüplerde ayrı ayrı örgütlenmelerini gündeme getirecektir. Bu tasfiyeci yaklaşım, ulusal sorunun proleter tarzda çözümünü değil, ulusal burjuva tarzda çözümünü önermektedir.

Neden İki Ayrı Program?

Kürdistan'ın feodal, Türkiye kesimini kapitalist olarak değerlendiren revizyonist-doğmatik mantık, soruna yaklaşımı mekaniktir. Çok uluslu bir ülkede yaşayan ulusların sosal ve siyasal yapılarının ayrı özelliklere sahip olması, iki ayrı programı gündeme getirir mi? Elbette hayır. Komünistler hiç bir çok uluslu ülkede soruna bu denli doğmatik ve mekanik yaklaşmamışlardır. Onlar, devrim programını tek olarak ele alıp öyle çözmeye çalışmışlardır. Rusya, Çin örnekleri önümüzde durmaktadır. Rusya'nın ortası kapitalist iken, Kafkasya ve Kafkas ötesi feodalizmin daha yoğun olduğu yerlerdi. Öte yandan, Polonya ve Ukranya Rusya'dan sanayi ve gelişmişlik bakımından daha ileriydi. Ancak, Lenin ve Stalin, bizim dönek tasfiyecilerimiz gibi, "iki ayrı Program" ve "İki ayrı devrim" gibi bir safsatalığı 'çözüm' olarak ortaya sürmediler. Çünkü bu tür bir çözüm, proletaryanın gücünü böleceği gibi, ister istemez tek merkezli proletarya partisininde inkarıdır. Prole-

taryanın Enternasyonal tip örgütlenmesinin reddini de beraberinde getirir ve en sonunda "ulusal-özerkliğe" varması kaçınılmazdır. Bugünkü Kürt milliyetçilerinin soruna yaklaşımlarıda tam da budur.

Çok uluslu bir ülkede, ulusların yaşadığı sosyal yapılarının farklılığı, onların ayrı örgütlenmesini ve ayrı devrim programlarını önüne koymasını getirmiyor ve getirmez. Ama, ulusal sorunun çözümüne, burjuva ulusalcılığı ya da "burjuva-demokratlığı" temelinde yaklaşılırsa, proletaryanın önüne, kaçınılmaz olarak ulusal sorunun çözümü sınıfsal temelde bir program ile çözülmesi değil, ulusal temelde çözülmesi konacaktır.

Çok uluslu bir ülkede, ulusların yaşadığı sosyal yapılarının farklılığı, onların ayrı örgütlenmesini ve ayrı devrim programlarını önüne koymasını getirmiyor ve getirmez. Ama, ulusal sorunun çözümüne, burjuva ulusalcılığı ya da "burjuva-demokratlığı" temelinde yaklaşılırsa, proletaryanın önüne, kaçınılmaz olarak ulusal sorunun çözümü sınıfsal temelde bir program ile çözülmesi değil, ulusal temelde çözülmesi konacaktır.

Tasfiyecilerimiz, "iki ayrı program" getirmekle, Proletaryanın önderliğinde Demokratik Halk Devrimi'nin ulusal sorunu çözemeyeceğinide belirlemiş oluyorlar. Böylece, Kürt proletaryasının önüne, birinci görev olarak; "ulusal bağımsızlık" konurken, Türk proletaryasınada şöyle sesleniyorlar; "sen kendi devriminle uğraş, Kürt'lerden elini çek". Böyle bir revizyonist anlayışın başka anlama gelir yanı yoktur.

Tasfiyeci döneklerimiz, "iki"leri gündeme getirirken, iki ulustan proleterleri ve halkları böldüklerinin farkında olmamış olamazlar. 'İki'ler anlayışına sahip olan bir KP, ister istemez, kendi ulusundan proleterleri kendi devrimi için devreye sokacak ve kendi örgütlülüğü içine alacaktır. Ortaya çıkan sonuç ise, ulusal temelde örgütlenmededir. Her proleter, kendi ulusundan KP'nin içinde yer alacaktır.

İşte bu nedenle "iki"ler, çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının ortak örgütlenmesi ve ortak hareket etmesi önüne, 'ulusalcı' engeller çıkarıyor. Ayrıca, proletaryanın devrimini yapması ve ulusal sorunun çözümü için pratik bir çözüm değildir. Pratik bir çözüm olmadığı gibi, proletaryanın devrimi gerçekleştirmesi önünde önemli bir engel çıkarılmaktadır. Bu engel nedir? Proletaryanın ortak davası için birleşmesi yerine bölünmesidir. Proletaryanın önderliğinde en demokratik olarak çözülecek olan ulusal sorunu, proletaryadan alıp, ulusal burjuvaziye yüklemedir. Ve proletarya önderliğindeki DHD'nin içeriğini, burjuvazi önderliğindeki burjuva demokratik devrimlere indirgemektir. Tasfiyecilerimizin bunları bilmemesi olanaksızdır. Bilmelerine karşın, ulusal sorunun çözümünü, ezilen ulusal burjuvaziye bırakmayı daha pratik görüyorlar.

Lenin yoldaş, Polonya sorununu tartışırken şunları söylüyor;

"Polonya proletaryası Rusya'nın bütün proleterleri ile birlikte ortak savaşı aynı devletin çerçevesi içinde vermek istemesine karşılık, Polonya toplumunun gerici sınıfları, bunun tersini, ..." (UKKTH, sf.11)

Burada da görüldüğü gibi, ayrı bir program falan sözkonusu değil, tamamen tek merkezi bir parti içinde ve ortak düşmana karşı ortak mücadeleyi Lenin savunmaktadır. Ayrı program ve ayrı devrim safsatası yoktur. Lenin ve Stalin ulusal sorun üzerine olan tüm eserlerinde bu anlayış vardır. Bizim tasfiyeciler gibi soruna 'pratik' lik açıdan değil, sınıfsal ve enternasyonal proletaryanın çıkarları açısından yaklaşmaktadırlar. Üstelik, Polonya Komünist Partisi vardı. Yani RSDİP ile ortak çalışıyorlardı ve seksiyon tipi idi. Ama, Bundçular gibi bir federal yapıda değillerdi.

Tasfiyeci dönekler, bir taraftan seksiyon'u savunurken, bir taraftan da, 'iki ayrı program' ve 'iki ayrı devrim'i savunmaktadırlar. Bu birbiriyle çelişen şeylerdir. Her KP'nin önüne ayrı programlar ve ayrı devrimler varsa, tek merkezlik ve ortak mücadele sözkonusu olamaz. Bu Komüntern değildir. Komüntern örgütlenmesiyle, çok uluslu bir ülkedeki örgütlenme aynı olamaz. "İki"ler kesinlikle ortak mücadeleyi, tek merkezli yönlendirmeyi dıştalar. Çünkü, her KP'nin önüne ayrı ayrı program ve devrim stratejileri getirmektedir. Öte yandan "ulusal çelişki öne geçti" diyerek, Türk proletaryasının önüne "sosyalist devrim', Kürt proletaryasının önüne ise, 'ulusal demokratik devrim' konmaktadır. onlar her ne kadar Kürt proletaryasının önüne 'ulusal demokratik deverim'in konduğunu söylesede, özünde sadece ulusal sorunu, yani, ulusal sorunu sınıfsal sorundan ayırarak, Kürt milliyetçilerinin önermelerini getiriyorlar.

Çok uluslu bir ülkede, bir başka söylemle: ezilen ve ezen ulusun olduğu bir yerde, ulusal sorunun önem kazanmaması olası değildir. Bu sorun çözülmedikçe her zaman baş sorunlardan biri olarak varolacaktır. Bu, Rusya'da da böyle olmuştur, bir başka ülkedede.... Bizim ülke için yeni bir sorun değildir. Mutlaka diğer ülkelerden farklılıklar vardır. Ancak, proletaryanın önüne esas çözüm olarak ayrı programlar ve ayrı devrim stratejileri olarak çıkmaz. Bu, her bölgenin, her yerel yapılanmanın ayrı ayrı özellikleri olduğunu dıştalamaz. Elbette Türkiye Kürdistan'ı ile Batı bölgelerindeki farklılıklar her yönüyle açıktır. Bu, partinin önüne, değişik alanlarda çalışan parti örgütlerinin önüne, yerel özellikleri ve beraberinde bu koşullara uygun kendi özgü çözüm yöntemlerinide getirecektir. Bu, ayrı program ve ayrı devrim olgusunu getirmez. Partinin her yönüyle esnek ve koşullara uygun çözüm yöntemlerini uygulamasını getirir. Her alanın genele bağlı olan ve olamayan sorunları vardır. Kürt ulusal sorunu genel bir sorundur. Yani, çeşitli milliyetlerden proleterlerin sorunudur. Ama bunun dışında genele bağlı olmayan kendine özgü bazı yerel sorunlarda vardırki, bunu o alanda çalışan parti örgütü ele almak ve doğru bir çözüm yöntemi ile çözmek zorunda kalır. Kürt sorunun çözümü, ülkenin demokratikleşmesiyle direk ilintilidir. ülke demokratikleşmedikçe bu sorunun çözümü olanaksızdır. Ülkenin demokratikleşmesi de ancak, proletarya önderliğinde DHD ile olasıdır. Egemenlerden ülkenin demokratikleştirilmesi beklenmiyorsa (tasfiyecilerimizinde genel yaklaşımına bakarak, onlar adına söylersek, beklediklerini sanmıyoruz), o zaman 'iki'ler saçmalığı nereden çıkıyor? Türkiye'de yaşayan bütün uluslardan proleterlerin ve emekçilerin sorunları ortaktır. Düşmanları ortaktır. Kurtuluşlarıda ortak olmak zorundadır. Bunun yolu da ortak örgütlenme ve ortak mücadeleden geçer. Tasfiyecilerimiz, 'iki'leri gündeme getirmekle, "önce ulusal" sorun demiş oluyorlar. Çünkü proletaryaya başka seçenek bırakmıyorlar. Böylece, "önce ulusal sorun", "sonrada sınıfsal...". Bunun bir tek anlamı vardır: Ulusal sorun,

sınıfsal sorunun önüne geçirilmiştir. Bir zamanlar Ukranyalı milliyetçi sosyalistlerin yaptığını, şimdi 1990 yılında bizim tasfiyeciler yapıyor. Lenin şöyle diyor:

"Bay Yurkeviç, iki ulusun proletaryasının birliğini, kaynaşmasını ve özümlenmesini, ukranya ulusal görevlerinin bir anlık başarısına feda ederken, gerçek bir burjuva gibi, hatta ileriyi görmeyen, dar görüşlü bir burjuva gibi davranmaktadır. ilkin ulusal görevler, ondan sonra proletaryanın görevleri, diyorlar burjuva milliyetçileri, ve onların ardından Yurkeviçler, Dontsovlar ve öteki yalancı marksistler bunu yeniliyorlar" (UKKTH, sf.31-32)

Tasfiyecilerimiz, "bizim söylediklerimizi çarpıtıyorlar" diye ayağa kalkabilirler. Bir çarpıklık varsa, çarpıtan biz değiliz, çarpık şeyler söyleyen, proletaryanın ulusal sorun konusundaki anlayışlarını çarpıtarak, ünlü burjuva milliyetçi sloganı olan "iki"leri getiren sizlersiniz. Siz ulusal sorun öncelikli diyorsunuz, 'iki'lerle. Oysa, *"Biz, herşeyden önce proletaryanın görevleri diyoruz, çünkü bu görevler, yalnızca emeğin ve insanlığın sürekli ve hayati çıkarlarını karşılamakla kalmıyor, ama aynı zamanda, bunlar, demokrasinin çıkarlarına da uygun düşmektedir: ve demokrasi olmadan ukranya ne özerk olabilir, ne de bağımsız" (age. Sf.32)*

Lenin, proletaryanın önüne yalnızca ve yalnızca proletaryanın sınıfsal çıkarlarını önüne koyuyor. Lenin, Ukranya Rusya ve Kafkas ötesi ülkelerden ileri olduğu halde, Ukranya için ayrı bir program ve ayrı devrim stratejisi getirmiyor. Ama, bizim tasfiyecilere göre Lenin yanlış yapmıştır. Tasfiyeciler orada olsaydı kağıt üzerinde ne güzel ayrı ayrı program çizerlerdi. Ukranya'lı revizyonistler, Ukranya'da ulusal bilinç yönünde daha fazla hareketlenme ve bilinçlenme olduğu için bu tür milliyetçilikleri öne çıkarıyorlardı. Bizim tasfiyecilerimizde PKK'nın silahlı mücadelesi ile öne çıkan Kürt sorunu nedeniyle böyle bir yaklaşıma sapıyorlar. İbrahim Kaypakkaya yoldaşı şöyle eleştiriyorlar: *"özgül durumu görmeyip, tüm uluslara aynı görevi içeren bir plan sunmak hatalıydı" (Komün, sy.1, sf.25)* Burada her şey açık. Kürt proletaryası ile Türk proletaryasının önüne ayrı ayrı görevler konmaktadır. Kürt proletaryası ulusal sorun ile ilgilenecektir. Proletaryanın sınıfsal çıkarları temelindeki ortak devrim programı "özgül"den dolayı unutuluyor ve milliyetçi bir konuma düşülüyor. Çin'de de bir sürü ulusal topluluklar vardı. ÇKP ve MAO onların önüne ayrı program koymadılar, koymalarıda yanlış olurdu, proletaryanın devrimi çıkmaza sokardı. Fakat, bizim tasfiyecilerimizi dürtükleyen bir şeyler var. Bu da, revizyonist ideolojinin kurbanı olmasından kaynaklanıyor. Bir kere parti programından saptın mi, nereye gideceğin belli olmaz. Bu karşı devrime kadar götürür insanı. Çünkü, revizyonizmin ve oportünizmin kalıcı bir durağı, berrak bir çizgisi yoktur. Rüzgar ne taraftan güçlü eserse, o tarafa savrulup giderler. Bugün Kürt milliyetçisi akımdan yana sallanıyorlar. Yarın Kürt hareketi ezilirse, Türk milliyetçiliğine sapmayacaklarını kimse söyleyemez.

Tasfiyecilerimizin incileri, öylesine milliyetçilik kokuyor ki, Kürt milliyetçileri bile geride bırakılmaktadır. Aynı derginin 29. sayfasında şunlar yumurtlanmaktadır:

"Bağımlı ulusun somut gerçeğinde, toprak devrimini esas almak hedef şaşırtmaktır. Devrimci proletarya, ilhaka karşı mücadele (aç.İKK) görevlerini, asgari programın asıl unsuru olarak ele almalıdır. Sosyal kurtuluş, ulusal kurtuluş mücadelesine bağlı (aç.İKK) olarak, elbette proletaryanın asgari gündeminin sorunları olacaktır."

Ulusal sorunu ekonomik ve siyasal temellerinden koparıp, demokratik devrim ile ulusal sorunu karşı karşıya koyan idealist ve küçük burjuva milliyetçi bir yaklaşım, Demokratik devrimin içeriğini boşaltan, emperyalizm olgusunu bir bütün olarak Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndan dıştalayan, ulusal sorunun çözümünü proletaryanın deverim davasının dışında gören burjuva milliyetçisi bir yaklaşım.... Bu özünde, Türk egemen sınıflarının emperyalizmin uşağı olduğunun da reddidir. Çünkü, mulusal sorun tek yönlü olarak ele alınmakta, bir bütün olarak emperyalizmin varlığı ile iktisadi ve sosyal temellerininde varolduğu görülmemektedir. Ayrıca, Türkiye kesiminin özgür olmadıkça, demokratikleşmedikçe, Kürdistan'ında demokratikleşemeyiceğinin, ulusal sorunun çözümlenemiyeceğini görmezden gelmektir. Kürdistan proletaryası, Türk proletaryası ile ortak hareket etmedikçe Kürt sorunu çözülemez. Bugün PKK'nın en büyük hatası budur. O, milliyetçi bir yaklaşımla yola koyulmuştur. Ama, Türk Proletaryasının ve emekçilerin desteği olmadıkça, hiçbirzaman amacına ulaşamayacaktır. Ulusal sorun köylü sorunudur. Köylü sorunu var oldukça bu sorunda varlığını büyük sancılarla sürdürecektir. Köylü sorununun temelinde de toprak sorunu yatmaktadır. Nitekim Türkiye gerçeği böyledir. Türkiye'de toprak sorunu çözülmeden ülkenin özgürleşmesi olamayacaktır. Demokratik devrim ile bütünleşen ulusal sorun, ancak bu perspektif ile çözülebilir. Kürt ve Türk proletaryasının ortak hedefi bunlardır. Emperyalizmi, feodalizmi, komprador kapitalizmi yıkmadan, özgürlük hayaldir. Ulusal sorunda bu çerçevede çözülecektir.

Kürdistan'da Kürt ulusal hareketinin mücadelesinin sürmesi, hatta geniş destek görmesi, proletarya açısından sorunun özünü değiştirmemektedir. Rusya'da, Şubat Devrim'i ile birlikte bir çok uluslarda yerden mantar biter gibi ulusal devletler doğdu. Bunların bir kısmı ekim Devrimi ile yıkılırken, birkısmı uzun süre varlığını sürdürdü. Ama, ayrı devletlerin kurulmasına karşın, Bolşevikler, ayrı program ve ayrı stratejileri gündeme getirmedi. Üstelik tam o sırada Rusya'daki ulusal sorun, bugün Türkiye'de olduğundan daha da yakıcıydı ve çok çeşitlilik arzediyordu. Tasfiyecilerimiz, bugün PKK'nın durumuna bakarak, Kürt proletaryasının önüne apayrı bir program koyarak, Kürt halkını yanına çekebileceklerini sanıyorlar. Dert buradan kaynaklanıyor. Ezilen ulus yığınlarının ulusal baskıya karşı ayağa kalkmaları, proletaryanın asgari programını değiştirmez, tam tersi yığınların ayağa kalkışını olumlayarak, silahlı mücadele temelindeki programı en yakıcı şekilde pratiğe geçirmek ve tek merkezli ortak mücadele anlayışını daha da pekiştirmek olmalıdır.

Tasfiyecilerimizin yanar dönerlilikleri normal karşılanmalıdır. "Teorisyen" A.Derviş gibileri, dün PKK'ya "faşist" derken, bugün tam da onun çizgisine gelmesi hiçte yadırganacak bir olgu değildir. Saman alevi gibi yanıp sönen akımların, sık sık yön değiştirmesi tarihsel oportünizm kaynaklıdır.

İbrahim yoldaş, sınıf savaşımında belli bir devleti (Türkiye) temel olarak ele almış ve bu ülkede yaşayan bütün uluslardan proletarlerin biliğini savunmuş ve ortak bir hedef koymuştur. Ayrı ayrı programların koyulmasını hiçbir zaman gündeme getirmemiştir. Tasfiyecilerimizin

yanılgılarından en önemlisi buradadır. Belirli bir devleti hedef alıp, çeşitli uluslardan proleterlerin önüne ayrı ayrı program koymak, devrimi baltalamaktan başka bir şey değildir. Hem ayrı ayrı program koyacaksın, ve hem de proleterlerin 'birliğini' savunduğunu iddia edeceksin. Olmaz böyle bir saçmalık. Bu, BUND'çu bir programdır. Lenin yoldaş bu konuda şunları söylüyor:

"Rusya'da, ulusal, özerk ve bağımsız bir devlet kurma, şimdiye değin, bir tek ulusun, Büyük-Rus ulusunun ayrıcalığı olarak kalmıştır. Biz Büyük-Rus proleterleri, hiçbir ayrıcalığı savunmayız ve bu ayrıcalığı da savunmuyoruz. Savaşımızda belirli bir devleti kendimize temel olarak alıyoruz; belirli devlet içindeki bütün ülkelerden işçileri birleştiriyoruz. (aç.İKK); biz hiçbir ulusal gelişme yolunu savunamayız, biz bütün olanaklı olan yollardan sınıf hedefimize doğru yürüyoruz." (UKKTH, sf.78)

Tasfiyecilerimiz ise, Partimizi "doğmatiklikle" suçlarken, nedense hep "somut koşullar" ile revizyonist teorilerini ispatlamaya çalışıyorlar. Bütün revizyonistlerin yaptığıda bu değil mi? Doğmatizmin, tasfiyecilerimizin paçasına kadar akmaktadır. Ne varki, onlar bunu görmek istemiyorlar. "Yeni tez"lerle karşımıza çıkıyorlar. Ne de 'yeni tezler' değilmi?

İbrahim yoldaş, Kürt ulusal sorununa en doğru yaklaşımları getirmiş ve TKP/ML'in teorik görüşlerini oluşturmuştur. Onun şu sözleri, ulusal sorunu nasıl kavradığının en özlü tanımlamalarının kısa bir özetidir;

"Demokratik halk diktatörlüğü sisteminde; bütün milletlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiç bir zorunlu dil tanınmayacaktır. Halk devletinin anayasası, her hangi bir milletin imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlığın haklarına her hangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusa kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için, özellikle yaygın bölgesel özerklik ve tamamen demokratik yerel kendi kendine yönetim gereklidir. Bu özerk ve kendi kendini yöneten bölgelerin sınırları, ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun milli bileşimi vb.... temeli üzerinde bizzat mahalli nüfus tarafından tayin edilecektir." (İ.Kaypakkaya, Seçme Yazılar, sf.259)

İbrahim yoldaş ve partimize getirilen, aslı olmayan eleştiriler, özünde burjuva milliyetçiliğini gizlemenin devekuşluğundan başka bir şey değildir. Fazla söze gerek yoktur. Tasfiyecilerimize önerimiz yol yakınken, bu tür safsataları ortalığa salmaktan vaz geçin. Bu halinizle proletaryaya zararlarınız var, belki o zaman, zararlarınızı azaltmış olursunuz.

BİRLİĞE DARBE VURANLARIN 'BİRLİK' ÇAĞRISI ÜZERİNE

Geçen yıl partimizin yurt dışı örgütü içinden ayrılan, "Tasfiyeci Mülteci Revizyonizmi", partimizden ayrıldıktan sonra, "Devrimci Partizan" adını alarak, tasfiyeciliğin son temsilcileri olarak siyaset sahnesine çıktılar.

Tasfiyeci ihanet odağı, görüşlerini tipik küçük burjuva kariyeristi olan "A.Derviş"in kaleminden görüşlerini ortaya koydular. Böylece Türkiye devrimini bir çırpıda çözdüklerini sandılar (?). Aslında onlar da çözemediklerinin farkındalar. Çünkü, küçük burjuvazinin, proletaryanın keskin sınıf mücadelesi karşısındaki tavizsiz tavrı ve silahlı mücadeleyi sürdürmedeki kararında kararlı oluşu sonucu, bu çizgiyi içine sindiremeyen çürümüş ve kokuşmuş unsurların, proletarya adına yola "çıkmaları" mümkün değildir. Onlar, siyasetlerini ve de partimizden ayrılmaları sığınmacılıktan vazgeçmeme üzerine oturttular. Daha önceki "Bolşevik" hizibi, her ne kadar revizyonist bir çizgi ile ortaya çıkmalarına karşın, yurtdışında ellerinde tuttukları birsürü parti üyesini pasifize edip, tüm bir sığınmacı mantığıyla mücadeleye sırt çevirdiler. Dünün "aslanları", bugün, devrimci mücadeleye; "bir zamanlar bizde karışmıştık o işlere...." diyerek, "gençlik maceralarını" anlatır durumdalar. Yeni tasfiyecilerin de, aynı yolu seçmemeleri için hiçbir neden yoktur.

Bizim yeni tasfiyecilerimiz, istedikleri yolu seçmekte serbestler. Bu, onların bileceği bir iştir. Anckak, bizimde bir çift sözümüz olacaktır, bunlara. İsdetikleri bataklığa batmakta, özgürler. Bu, bataklığa batmadan önce uyarmıştık. "gitmeyin, parti içinde devrimci mücadeleyi sürdürün" diye. Ama, onlar, kendilerini "çok değerli, bulunmaz önderler" gördükleri için, "Türkiye'ye gelerek harcanmak" istemediler. Haklılar da(?). Çünkü, "Lenin'de devrimi yurtdışından yönetmiş". Bunlar niye yönetmesin ki! Mantık bu olunca, insanın bataklığa düşmemesi için hiçbir neden kalmamış oluyor. Ve böylece, bataklığın yolu kaçınılmaz bir son oluyor.

Ne varki, tasfiyecilerimiz, bugün keskin "birlikçi" olarak karşımıza çıkıyorlar. Ve çağrı üzerine çağrı yayınlıyorlar. Çağrı yayınlamaları, birlikten yana olmaları güzel bir şey. Güzel olmayan, bu birliğin samimi olmadığıdır. Yani, bir gün önce partiden ayrıl. Ve gerekçe; "birlikte yaşama koşulu kalmadı" olsun, ikinci gün;"birlikte yaşama koşulu var" diye ortaya çık. Sormazlar mı insana: "bu ne perhiz, bu ne turşu" diye. Nitekim, biz soruyoruz: Parti ile birlikte yaşamakan yanaydısanız, neden partiden ayrılıp, partiyi yıpratmaya çalıştınız? Bunun cevabı, aslında onların ortaya koydukları siyasetin içindedir. Parti birliğine darbe vuranlar, iki gün sonra "birlikçi" kesiliyor. Devrimcilikten bir nebze nasibini alanların bile güldürecek bir tavır. Ama, aynı zamanda "devrimci siyaset bezirganlarına" karşı, kitlelerin nefretini kazandıran iğrenç bir tutumdur. İğrenç olan şey, 'birlik'te samimi olmamalarıdır. İğrenç olan şey; partinin birliğine darbe vurup, partiye önemli zararlar verip ve hiçbirşey yapmamışlar gibi, suçlarını gizleme tavrıdır. İğrenç olan şey; mevlana tekkesi kurduktan sonra, tekkelerini meşrulaştırma girişimleridir.

Okuyucularımızın bazıları, bunların neden partiden ayrıldıklarını bilmeyebilirler. Bu nedenle, birlik çağrılarında samimi olup olmadıklarına karar veremeyebilirler. Kısaca da olsa, bunların ayrılık nedenlerini ortaya koyalım:

Bunlar, parti çizgisini 'yanlış' buldukları için ayrıldıklarını söylemelerinin yanında, "bizi tasfiye ettiler" diyerek ortaya çıktılar. Hatta çoğunluğu, "bizleri Türkiye'ye göndermek istemeleri tasfiyeciliktir" diye, partiyi 'suçladılar'. Ayrı bir çizgi savundukları doğrudur. Bu çizgileri, revizyonist bir çizgidir. Ama, bunları "parti içinden tasfiye etmek" istediğimiz yalandır. Partimiz bunlara, 3. Konferans sonrası şunu söylemiştir: "Parti disiplinini tanıdığınız sürece, partinin verdiği görevleri yaptığınız sürece, parti içinde kalırsınız. Bu, partimizin tüzük kuralları ve parti içinde iki çizgi mücadelesinin bir gereğidir" Ama, onlar, partimizin verdiği görevleri reddettiler. Parti onlara Türkiye'de görev verince, bunu "tasfiyecilik" olarak değerlendirdiler. Demek ki, Türkiye'de mücadele etmek tasfiyecilikmiş (?) Bunu ancak, devrim diye bir derdi olmayan mücadele kaçkınları söyleyebilir. Ne varki, bunu söyleyenlerin başında "teorisyen", "büyük önder", "A.Derviş" geliyor. Bir taraftan partinin üyesi olarak kalmak isteyeceksin, öbür taraftan, partinin verdiği görevleri kabul etmeyeceksin? Bunun Leninist bir parti işleyişi ile ilişkisi yoktur. Bu ancak burjuva partilerinde olabilir. Onlar bile, buna izin vermiyor. Ama, bunu yapan, "büyük önder", "A.Derviş"tir. Ve bu kişi, bugün "proletarya" adına soyunup ortaya çıkıyor. Aynı "Derviş", kendi tekkesindeki insanları acaba nasıl Türkiye'ye gönderebilecek?

Partinin verdiği görevleri yapmayanları, parti, saflarında tutamaz, tutmaz. Partinin verdiği görevleri kabul etmeyen parti üyeleri, partiden atılır. "Derviş" ve diğer tekkecilerin sonuda bu olmuştur. Türkiye'de görev kabul etmedikleri için, partiden atılmışlar, birer parti sempatizanı olarak kalmaları istenmiştir. Ama, bunu küçük burjuva "gururlarına" yediremedikleri için proletarya partisine karşı bir ihanet odağı hizip olarak çıkmayı, daha "gurur verici" buldular.

Ayrılıkları tutarlı olmadığı gibi, birlik çağrılarında da tutarlı değiller. Partimizi "ML bir güç" olarak "gördüklerini" söylüyorlar. Madem Partimizi "ML" olarak değerlendiriyorsunuz, o zaman ne diye ayrıldınız? ML'ler birbirinden ayrılmaz, aksine birleşerek saflarını daha da sıklaştırmaya çalışırlar. Ama sizler tersini yapıyorsunuz? ortaya çıkan sonuç ise, sizlerin ayrılığınız bile tutarlı değildir. ML gördüğünüz bir örgütü ayrılmakla ve ayrı bir tekke kurmakla yıprattınız. Samimi olmadığınız, tutarsızlığınız burada ortaya çıkıyor. Madem ML görüyorsunuz, ne diye çağrı yapıyorsunuz? Yapmanız gereken, hatalarınızı kabul edip özeleştiri yapmanızdır. Bunu sadece partimize karşı değil, halka ve devrimcilere karşı yapmalısınız.

Biz, sizi ML görmüyoruz. Parti tasfiyecisi bir grup olarak değerlendiriyoruz. Bu nedenlede örgütsel birlik sözkonusu olamaz. Partiyi bölmeye ve yıpratmaya çalışan, revizyonist görüşler savunan bir grup ML olamaz. Kendine karşı dürüst davranmayan bir insan, başkalarına karşı dürüst davranamaz. Öncelikle kendinize karşı dürüst olun. Halka ve devrime karşı dürüst olmanızı beklemiyoruz. Bunu isterdik, ama oluşumunuz, bu grubu oluşturan "önderlere" baktığımızda, bunun olamayacağı kanısındayız.

Tekkenizin ömrünü uzattığınız sürece, devrime hiçbir yararınız olmayacaktır. Yararınız ancak, legal marksist tasfiyecilere olabilir, onlara kadro yetiştirirsiniz. Çünkü geçmiş benzerlerinizin şimdiki yerlerine bakarsanız bunu iyi anlarsınız. Aydınlıkçılara yeni kadrolar yetiştirmek istemiyorsanız, samimi özeleştiri yapıp, grubunuzu dağıtın.

Keskin "birlikçi" gözükerek, masumane pozlara bürünmekten vazgeçin. Böyle bir derdinizin olmadığını çok iyi biliyorsunuz. Böyle bir derdiniz olsaydı Partiden ayrılmazdınız. "Birlikçi" gözükerek, kitlelerden gerçek yüzünüzü gizleyemezsiniz. Çünkü yurtdışı hiziplerinin "keskin" laflarından kitleler bıktı. Kokuları insanları tiksindirmeye başladı. Yanlarına birkaç kişi alan ve bir dergi çıkaranlar, "proletarya" adına ortaya çıktıklarını söyleyerek, çok geçmeden Türkiye'deki legal tasfiyecilerin birer "teorisyeni" olup çıkıyorlar. Sizlerinde diğerleri gibi olmanız için çok neden var. Ne yazık ki, şu anda o süreci yaşıyorsunuz.

Bu hizibin önderleri, 3. Konferans öncesi partimizin yönetimindeydiler. 3. Konfkeransta çizgileri mahkum edildi. 12 Eylül sürecinde partinin aldığı yenilgiden birinci derecede sorumludurlar. Ama, bunun hesabını vermeden, "birlik" çağrıları ile kendilerini aklayabileceklerini sanıyorlar. Önce, Partimize ve halka bunun hesabını vermelisiniz. DABK mayrılığında birinci derecede sorumlusunuz. Önce, partiye verdiğiniz bu kaybın hesabını vermelisiniz. Geçmişiniz pürü pak değil bayler. Oldukça lekelisiniz. Kitlelerin karşısına, 'hiçbirşeyiniz olmamış' gibi çıkamazsınız. Öncelikle bunların hesabını vermelisiniz.

Ayrılık nedenlerinizin gerçek nedenlerini kitlelere açıklamalısınız. "Bizi tasfiye yettiler" gibi, uydurma ve suçlarınızı örtmek için ortaya sürdüğünüz gerekçelere kimse inanmadı ve inandırıcı değildir. Bugün kalkıp, sağda solda; "beni doğuya değilde, batıya gönderselerdi Türkiye'ye gelirdim" diyen, "büyük önder" "Derviş" gibi, yalanlarla kimseyi kandıramazsınız. Bu tür yalanlar sizleride kurtarmaya yetmeyecektir. Bunu iyi bilmelisiniz. "Derviş"in neden Türkiye'de görev kabul etmediğinin belgesi elimizdedir. Gerekirse o belgeyi dergimizde yayınlarız. Bu, nedenle yalanlara baş vurmadan, samimi olun.

Gelelim birlik sorununa: Biz proletaryanın birliğinden yanayız. Bugün, proletaryanın tek temsilcisi partimiz TKP/ML dir. Bu, proletaryanın en yüksek birliğidir. Bu, ideolojik, örgütsel ve siyasal birlik demektir. Biz, parti içinde iki çizgi mücadelesinin varlığını kabul eder ve buna göre hareket ederiz. Bizde birlik istiyoruz. Bu nedenle proletaryayı ve tüm emekçileri parti etrafında örgütlemeye ve mücadeleye çağırıyor ve çalışıyoruz. Diğer birlik ise, proletarya partisi ile, bu düzene karşı olan halk kesiminde çeşitli siyasetler ile sağlanan ya da sağlanmak istenen eylem birlikleri ya da çeşitli ittifaklardır. Partimiz birincisine önem verdiği gibi, ikincisine de önem vermektedir. Sizin sözünü ettiğiniz birlik ise, partimiz ile örgütsel birliktir. Partimiz, sizin önerdiğiniz iki örgütün birleşmesi şeklinde çağrınıza olumsuz cevap veriyor. Çünkü, siz, bu konuda samimi değilsiniz. Dün ayrıldığınız, bugün birleşmeye çalışıyorsunuz. O zaman ne diye ayrıldınız? Bunun nedenlerini yukarıda açıkladık. Partimiz, kendi safına gelmek isteyen tüm devrimcilere açıktır. Ancak, bu, partimizin tüzük ve prog-

ramını kabul eden herkes parti içinde yer alabilir. Bu sizler içinde geçerlidir. Bir şartla; partiye verdiğiniz zararların hesabını vererek. Samimice özeleştiri vererek partimiz saflarına gelebilirsiniz. Tek tek özeleştiri verin gelin. Parti özeleştirinizi değerlendirir ve karar verir. "TKP/ML'in güçlerini birleştirme" gibi, hayallerden vazgeçin. Tek bir TKP/ML vardır. O da, partimiz TKP/ML'dir. Öncelikle partiye karşı oluşturduğunuz tasfiyeci tekkenizi dağıtın. En samimi tavrınız bu olur. Çürümüş, dökülmüş, mücadele kaçkınları ve parti düşmanlığı güden insanlarla bir yere varamazsınız. Sizlerin protipi olan "Bolşevik Partizan'-'dan ders almalısınız. Saflarınızdaki, bazı samimi ve dürüst unsurlarıda çarçur etmeyin. Hatalarınızı kabul edip, özeleştiri vermekle küçük düşmezsiniz. Küçüak burjuvazi, özeleştiriyi, kendi sınıfı açısından "gurur kırıcı" bulur. Proletarya ise, hatalarına karşı samimi ve açıktır. Hatalarını kitlelere açmaktan, özeleştiri vermekten çekinmez. Çünkü, hatalarını kitlelerden gizleyenler, kitleleri örgütleyemez ve devrimci mücadeleye seferber edemez.

Bizim size çağırımız; madem birlik istiyorsunuz, bu bataklıktan kurtulmak istemenizin ilk işareti olabilir. Bunu daha da ileri götürerek, kurduğunuz mevlana tekkesini biran önce dağıtın ve tek tek özeleştiri vererek parti saflarına katılın. tekkenizi daha fazla uzattığınız zaman, çürümüş ve kokuşmuş mücadele mkaçkınlarına bir sığınak olmaktan öteye gidemezsiniz. Çürümüşlere sığınak olmaktan vazgeçin.

"Devrimci Partizan" safında yer alan dürüst insanlara sesleniyoruz; Proletarya partisine düşmanlık olarak ortaya çıkan, mücadele kaçkınlaklarını gizlemek ve proletaryanın devrimci eleştirisinden kurtulmak için kendilerine sığınak sandıkları tekke kuran, "önderleri" kaderleri ile baş başa bırakın. Partimize, devrime ve halka daha fazla zarar vermelerine ortak olmayın. Ve BİRLİĞE BALTA VURANLARIN "BİRLİK"te SAMİMİ OLMADIKLARINI GÖRÜN.

***

Askeri Sorunlar.....

Baştarafı sf. 11'de

birliklerimize savaşçı kazandıracak olan budur. Bu doğru bir şekilde yapılmadan ve önem verilmeden, nihai hedefimize doğru ilerlememize imkan yoktur.

Mücadele taktiklerimiz, uygulayacağımız yöntemler ve önem vereceğimiz noktalar somut koşullara ve mücadelenin seviyesine göre değişebilir.

Bugün savaşın daha başında sayılırız. Düşmanın siyasal teşhirini yapmak, kitleleri inandırarak kazanmak, siyasal destek ve güven sağlamak çok önemlidir. askeri eylemimizi siyasal hedeflerimize varmanın birer aracı olarak gerçekleştirmek, askeri faaliyeti bir amaç değil, bir araç olarak kavramak gerekir. Şu aşamada rast-gele askeri eylemden çok politik ağırlıklı eylemlere dikkat etmek, silahlı propoganda yapmak, çarpışmadan çok, propogandaya önem vermek, "yeni durumlar karşısında dinamizm, insiyatif, hareketlilik, çabuk karar vermek", askeri eylemlerde ise, "süprizli ve süratli hareket etmek, iz bırakmadan çekilmek, görünmeden gelmek" parolasına sıkı sıkıya uymak gerekir.

Gerilla bölgelerinde parti sorumluları, partinin merkezi olarak çıkardığı yayınları çoğaltarak dağıtımını sağlamalı, gerilla bölgesi yayın organı zaman geçirilmeden düzenli olarak çıkarılmalı, gelişen olaylarda ve çeşitli konularda bildiriler hazırlanarak dağıtılmalıdır. Gerek birlik içinde ve gerekse kitleye yönelik siyasi faaliyet küçümsenmemelidir. Siyasi faaliyeti küçümsemek yanlış bir olaydır. Mahkum edilmesi gerekir. Siyasi faaliyete önem vermemek partimizin anlayışına ters düşmektedir. Gerilla bölgesinde şimdiye kadar partimizin bu anlayışına uygun olarak hareket edildiği söylenemez. Bölgede siyasi faaliyet çok yetersizdir, bu kesinlikle düzeltilmelidir.

Bölge süreç içinde, her açıdan kendi kendine yeter hale gelmelidir. Parti MK'mızın anlayışı ve çabası bu yöndedir. Bu işi başarmada KBK'ne önemli görev düşmektedir. Bunun için ne gerekiyorsa olacaktır.

***

ATİK Kongresine.....

Baştarafı sf. 8'de

demokratik talepleri de barındırmakta ve devrimci bir öz kazanmaktadır. Komünistlerin görevi, bu fırsatı iyi değerlendirerek, işçi sınıfının mücadelesine önderlik etmek ve onları örgütlü bir güç haline getirerek, siyasi iktidar doğrultusunda yönlendirmek ve eylemliliği yükseltmek olmalıdır. Partimiz TKP-ML, Türkiye Kürdistan'ında gerilla mücadelesini geliştirmeye ve yaygınlaştırmaya mönem vermektedir. Cünkü, silahlı mücadele vermeyen bir hareket, halkı örgütleyip iktidarı alamaz. Bu çıplak bir gerçekliktir. Partimizin önderliğinde silahlı mücadelenin gelişmesi, tüm emekçilerin desteği ve aktif katılımıyla olacaktır. Türk, Kürt ve diğer azınlık milliyetledren emekçilerin kurtuluşu, TKP-ML önderliğinde birleşerek silahlı mücadele içinde yer almaktan geçecektir. Partimiz, şu anda kırsal alanda bir bölgede sıkışmış durumdadır. Ancak yönelimi olumludur. Yeni alanlara açılma perspektifiyle hareket etmekte ve bugün bunun temellerini atmış durumdadır. PMK'mız, yaptığı 3. toplantısında, partimizin silahlı mücadelesinin gelişmesi için en acil sorun olarak, partinin önüne silahlanmayı koymuştur.

Çünkü, sorun savaşacak insanlar olmadığından kaynaklanmamakta, savaşmak isteyen insanları silahlarla donatmamaktan kaynaklanıyor. Bu amaçla, partimiz, SİLAHLANMA KAMPANYASI açmıştır. Burada sizlerede çağrı yapıyoruz: 'Silahlanma Kampanyamıza katılın' her emekçi arkadaşımız, her yoldaşımız, devrimin gelişmesi ve egemen sınıflara darbe vurulması için silahlanma kampanyamıza aktif olarak katılmalıdır. Silahlanma kampanyamıza katıldığınız takdirde bunun meyvelerini en kısa zamanda göreceğinizden hiçbir şüpheniz olmamalıdır. TKP-ML komünist bir örgüt olduğu için hiçbir devlet, ulusalcı hareketlere verdiği desteği partimize vermemektedir. Bu nedenle partimiz, kendi özgücüne dayanmak zorundadır. Zaten, partimiz, bu ilkeler ışığında mücadeleye atılmış ve sadece ve sa-

dece emekçi halkımıza güven duymaktadır.

Arkadaşlar, Yoldaşlar;

ATİK'e, Türkiye devrimi açısından önemli görevler düşmektedir. Her ne kadar Türkiye devriminin mücadelesinden uzak olsanız da, bu durum, sözlere görev düşmediği anlamına gelmiyor. Tam tersi, cephe gerisi olarak önemli hizmetler verebilirsiniz. Birincisi; Türkiye devriminin ve partimizin silahlı mücadelesinin yoğun propogandasını yaparak enternasyonal bir destek sağlamaktır. Bulunduğumuz ülkelerdeki emekçiler arasında enternasyonal proleter ruhu ve dayanışmayı geliştirmek, ikincisi; Türkiye devrimine maddi ve manevi her türlü desteği sağlamak, sizlerin önemli görevleri arasındadır. Dünyanın her bir karış toprağında verilen sınıf mücadelesini kendi mücadeleniz ve kurtuluşunuzun birer parçası olarak görmelisiniz. Sadece yüreklerinizle değil, beyinlerinizle de Türkiye devrimine destek olmalısınız. ATİK'in güçlendirilmesi ve daha da kitleselleştirilmesi, Türkiye deverimine hizmet açısından önem taşımaktadır. Bunun yolu; dernek köşelerinde aynı kişilerle sürekli tartışmak değil, yeni yeni insanlara gitmek, propoganda yapmak ve onları derneklere getirmekle olabilir. İşçi federasyonlarını hem militan bir yapıya kavuşturmak hem de kitleselleştirme perspektifiyle hareket etmelisiniz.

Son olarak diyoruz ki: Partimiz TKP-ML'nin yürüttüğü silahlı mücadeleye daha aktif destek vermelisiniz. Bugüne kadar Türk, Kürt, Ermeni ve Türkiye kökenli diğer azınlık uluslardan emekçilerin verdiği destek partimize önemli bir güç vermiştir. Bu nedenle sizlere, huzurunuzda bir kere daha teşekkür ediyoruz. Bundan sonrada aynı anlayış ve çaba içinde olacağınızdan şüphemiz yoktur. Bu devrimci ruhla ATİK'nın bu son kongresinin bütün oportünist ve tasfiyeci döneklere karşı bir zafer kazanacağı inancımızı koruyor ve hepinizi komünist coşkuyla selamlayıp gözlerinizden öpüyoruz.

Yaşasın ATİK'nun militan devrimci mücadelesi!
Yaşasın Partimiz TKP/ML ve Önderliğindeki TİKKO, TMLGB
Yaşasın Halk Sakvaşı

1 Nisan 1990
TKP/ML-MK

HALKIMIZIN DEVRİMCİ EVLATLARİ, ÖLÜMSÜZ KAHRAMANLARI; DENİZ, HÜSEYİN, YUSUF'U ÖLÜMLERİNİN 18. YILINDA SAYGIYLA ANIYORUZ.

Deniz Gezmiş

Hüseyin İnan

Yusuf Aslan

MAYIS AYI ŞEHİTLERİNİ ANIYDRUZ

KAZIM YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR

1983'ten ölümüne kadar Partimizin Genel Sekreterlik görevini üstlenen, değerli yoldaşımız KAZIM ÇELİK'i, ölümünün 3. yıl dönümünde komünist azim ve inançla anıyoruz.

Kazım yoldaş, partimizin en zor döneminde, Parti Genel Sekreterlik görevini üstlenerek, partimizin mücadelesinin, 12 Eylül'ün en zor ve baskı koşullarında mücadelesini aksatmadan sürdürmesinde önemli ve birinci derecede rolü olmuştur. Bütün oportünist ve revizyonist akımlar, "cunta geçsin" diyerek, mücadeleyi tatil ederken, o, mücadelenin kesintisiz ve silahlı olarak sürdürülmesi inancını koruyarak, partimize önemli katkıları olmuştur.

Kazım yoldaş, Partimizin silahlı mücadeleyi yürütmesi ve bugüne gelmesinde I.MK içindeki "gerillalar dağıtılsın" diyen tasfiyecilere karşı çıkmıştır. Bu anlamda tarihsel bir rol oynamış, partimizin büyük bir güç kayıp etmesini önlemiştir.

Kazım yoldaş, her yönüyle Komünist bir önderdi. Alçak gönüllü, uzak görüşlü, partinin ve devrimin çıkarlarını her şeyin üstünde tutan, dönekliğe ve tasfiyeciliğe, parti bölücülüğüne, silahlı mücadeleye sırt çevirenlere karşı taviz vermez davranmış, silahlı mücadelenin 12 Eylül koşullarında sürdürülmesine önderlik etmiştir. 2. MK içinde yer alan birkaç dönek, yurtdışından Türkiye'ye gelmek istemezken, o, Türkiye'de mücadelenin kesintisiz sürdürüleceğini savunmuş ve bunu pratiğe uygulamıştır. Ayrıca, Türkiye'ye gelip mücadele sürdürmek istemeyenlerin partiden atılmasını istemiştir.

Kazım Çelik yoldaş, 12 Eylül'ün zor koşullarında birkaç kez düşman hatlarını yarmış, bir kez sahte kimlik ile yakalanmış, ama gerçek kimliğini maçıklamadığı gibi, düşmana hiç bir sır vermeyip kısa zamanda dışarı çıkıp mücadeleye kaldığı yerden başlamıştır.

O, sekreterliğe seçildiğinden itibaren Gerillaların başında ve içinde yer alıp, silahlı mücadelenin gelişmesi ve yükseltilmesi için azami çaba harcamış, DABK ayrılıkçılarına karşı çıkıp, partimizin bölünmesini isteyenlere taviz vermemiştir. 3. Konferans'ın bir an önce sağlıklı bir şekilde yapılmasını savunmuş ve Konferans'ın yapılmasına karşı çıkıp ayrılığı savunan DABK'çıların bölücü tavırlarına sert bir şekilde tavır almıştır. Konfkeransa gelmek için son toplantısını yaparken Mayıs 1987 tarihin'de iki yoldaşı ile birlikte Palu'daki çatışmada şehit düşmüştür.

O, ölmedi, mücadelemizde yaşıyor. O, İbrahimler, Süleymanlar, Orhanlar, Ünal'lar, Zeki'ler, Rıza Sökmen ve şehit düşen tüm yoldaşlarımız gibi partimizin kızıl bayrağında ışık saçarak yaşıyor. O'nu anarken, kinimiz daha da bileniyor, mücadele azmimiz artıyor. O, ölürken haykırdığı şiarları, biz burada, komünizme olan inancımızla haykırıyoruz:

Yaşasın Partimiz TKP-ML
Yaşasın Halk Savaşı

ORHAN BAKIR MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR

TKP/ML Önderliğinde.....

Baştarafı son sayfada

dökülmesine karşı çıkıyor, işçilerden tamamen tecrit olmamak içinde, sadece iş yerlerinde 'bildiriler okunarak' kutlanmasını istiyordu. 1 Mayıs öncesi 43 sendika ise "1 Mayıs'ta yürüyeceğiz" diye açıklamalarda bulundular. Bunlar geçen yılda aynısını yapmıştı. Ne var ki, 1 Mayıs günü gelince bu çağrılarını unutarak, tükürdüklerini yalamakla yetiniyorlardı. Kendisine "devrimci" süsü veren reformist SP ise, "İşçi sınıfından uzaklaşmayalım" adı altında, yasadışı gösteriye karşı çıktı ve Türk-İş'le aynı paralelde yer aldı. Düzenin 'sol' içinde koçbaşlığını üstlenmiş olan bu reformist hainler sürüsü, her zamanki "uslu durun" çağırılarını yapmaktan başka birşey yapmadılar. İçi boş "şalterleri indirin' çağrılarından öteye gidemediler.

Biz komünistler, reformistlerden zaten aktif bir mücadele, yasadışı bir gösteri beklemiyoruz. Onların tüm varlığı parlamento içi, düzen içi harekettir. Ancak, kendisine "devrimci" diyen herkesten alanlara gelerek, işçi sınıfıyla dişe diş mücadele etmesini istememizde hakkımızdır.

1 Mayıs öncesi Türkiye'de iki karşıt sınıfın, bir birine düşman iki sınıfın keskin savaşı olacağı her yönüyle ortaya çıkmıştı. Bir tarafta, çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının öncüsü TKP/ML ve bazı devrimci örgütler, diğer tarafta ise, tüm teçhizatını kullanmış Türk egemen sınıfları vardı.

30 Nisan gecesi, İstanbul Taksim 1 Mayıs alanı ve çevresi, binlerce polis, çevik kuvvet, panzer ve bir o kadarda jandarma ile kuşatılmıştı.

KİTLELER 1 MAYIS ALANLARINDA

1 Mayıs günü, İstanbul Türk egemen sınıflarının askeri güçleri tarafından tamamen işgal edilmişti. Taksim'e giden bütün yollar tutulmuş, yoğun arama ve kimlik kontrollerinin yanı sıra, üç kişinin birarada yürümesi bile, onların gözaltına alınmasına neden oluyordu.

İşte, 1 Mayıs bu koşullarda ve bu yoğun baskılar altında yapıldı. İlk işaret Kazlıçeşme işçilerinden geldi. Sabahın erken saatlerinde Kazlıçeme deri işçileri topluca işi bırakıp 1 Mayıs'ı anma yaptılar. Çeşitli konuşma ve 1 Mayıs sloganlarının yanısıra, partimizin sloganları ve kuşlamaları yapıldı. Polis,, Kazlıçeşme işçilerinin anmasını engellemek için saldırdı. İşçiler, hemen dağılmayıp polise taşlarla karşı koydular. Zeytinburnu 1 Mayıs alanı haline geldi. İşçiler Zeytinburnu sokaklarında; "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan", "Kahrolsun Komprador Patron-Ağa Devleti" şiarlarıyla yürüdü. Halk polisle işçilerin çatışmasını izlerken, polisin vahşice saldırılarına tepki gösterdi.

Burada 200 ü aşkın işçi gözaltına alındı.

1 Mayıs'ın enternasyonal proletaryanın devrimci ve komünist ruhuna uygun olarak yapılan ve yaşatılan ve gösterilerin yoğun olduğu asıl alan hiç şüphesiz HARBİYE oldu. Harbiye, Partimizin önderliğindeki işçi ve gençlik kitlesinin toplandığı ve 1 Mayıs'ın gerçek ruhuna uygun olarak gösterilerin yapıldığı alandı. Önce saat on civarında bir grup gösterici daha hiç hareket edemeden polis tarafından gözaltına alındı. İkinci ve çatışmanın olduğu gösteri saat on civarında başladı. Partimizin sloganları ve 1 Mayıs sloganları atılarak, polise karşı taş ve molotof kokteyl atıldı. Polis ise 500'den fazla göstericinin üstüne ölüm silahlarıyla kurşun kustu. Buna rağmen göstericiler pes etmedi. Birçok polis aracını tahrip etti. İlk polis saldırısını püskürttü. Ancak, yeni takviye çevik kuvvetinin gelmesiyle çatışma daha da büyüdü. Harbiye ve Dolapdere tam bir çatışma alanı haline geldi. Göstericiler bir taraftan polis ile çatışarak Taksim'e girmeye çalışırken, bir taraftan da polis kurşunlarıyla yaralanan arkadaşlarını küçırmaya çalışıyorlardı. Nitekim bu çatışmada ondan fazla arkadaşımız yaralandı. **Gülay Beceren**'de bu çatışma içinde ağır bir yara aldı. Kaçırılmaya çalışılmasına rağmen, yarası ağır olduğu için götürülemedi. Basında, kurşunla yaralanan "üç kişi" olduğu duyurulmasına karşın, bu eksik bir tesbitti. Çünkü, yaralı birçok arkadaşımızı çatışma içinde kaçırdık. **Bektaş Özkan** ve **Ali Yılmaz** adlı işçilerde bu arada yaralandı ve hastaneye kaldırıldılar.

Harbiye-Dolapdere çatışmaları tarihe 1990 1 Mayıs alanı olarak geçecektir. Türk egemen sınıflarının vahşice saldırıları, Partimiz TKP/ML önderliğindeki işçi ve işçilerle omuz omuza beraber mücadele eden gençlik kitlesinin coşkun ve militan müçcadelesi sonucu püskürtülüp, 1 Mayıs şanına layık bir şekilde kutlandı. Hiçbir güç, partimizin 1 Mayıs'ı coşkulu bir şekilde alanlarda kutlamasını engelleyemezdi ve egemenlerin ölüm kusan silahlarıda engelleyemedi. Burjuvazi, "1 Mayısı engelleyeceğiz" diye yemin etmişti. Ama, bu yeminleri tutmadı. Proletaryanın kararlı tutumu karşısında, bu 1 Mayıs'ta da siyasi bir yenilgi aldı. Burjuvazi, İşçilere Türk-İş'in bildirilerini işyerlerinde okumakla yetinmelerini önermişti. Alanlara çıkmasını yasaklamış ve ölümle tehdit etmişti. Partimiz önderliğindeki kitleler burjuvazinin bu oyununa gelmedi, 1 Mayıs'ı alanlarda söke söke kutladı.

Harbiye'de peş peşe bini aşkın kitlenin sahneye çıkması, polisi şaşırttığı gibi, düşmanın beklemediği bir direniş ruhu ve kararlılığı da vardı. Reformist ve revizyonistlerin ihanet çığlıkları, bu 1 Mayıs'ta da sökmedi, işçi

Asker, polise takviye

1 Mayıs'ı Taksim Meydanı'nda kutlamaya kararlı görünen güçleri engellemek için yoğun tedbir alan polise, askeri birlikler de takviyede bulundu. Taksim Parkı'nda hazır bekleyen askere pek iş düşmedi. Polis, giriş çıkışlarda aldığı olağanüstü tedbirlerle Taksim'e girişi önledi

sınıfını ve Partizan Gençlik'i yolundan döndüremedi.

Güngören ve çevresinde de partimizin önderliğinde işçiler yürüdü. Burada 1 Mayıs ile ilgili sloganların yanında çeşitli sloganlarla işçiler polis saldırılarına karşı koydu. Öte yandan Ümraniye'de Netaş fabrikasındaki işçiler yolu keserek, ateş yakıp 1 Mayıs'ı coşkulu bir şekilde kutladılar. Ayrıca çeşitli devrimci guruplarda 1 Mayıs'ı kutladılar. İncirli kavşağında yapılan gösteriye Coca-Cola işçileri de katılınca, görkemli bir gösteri oldu. 19 derginin oluşturduğu platforma katılan 200 civarındaki gösterici Tarlabaşı'nda gösteri yaptı. Ne var ki, bu legal dergiler kitleleri alanlara dökmeyi başaramadılar. Çünkü, ilkesizcke bir eylem birliği, kitlelerin devrimci coşkusunun gerisinde kalmıştı.

4000'e yakın gösterici işçi ve öğrencinin gözaltına alındığı ve onlarcasının yaralandığı 1 Mayıs, düşmanın tüm tehdit ve ölüm kusan silahlarına karşın, kitlelerin alanlara dökülmesini engelleyemedi. 10-12 ayrı yerde yapılan gösterilere, 8-9 bin kitle katıldı. Bunun dışında fabrikalarda işçiler öğlen yemek saatlerinde 1 Mayıs'ı halay çekerek kutladılar. Burjuvazi ve onun yeminli uşağı Türk-İş, reformist SP ve TBKP gibi proletarya düşmanı parti ve sendikalar, işçilerin sokaklara dökülmektense, pasif bir şekilde 1 Mayıs'ı geçiştirmelerini istediler. Böylece, birbirine 'düşman' olduğunu söyleyen akımlar, bir amaçta birleşiyordu.

ZAFER BURJUVAZİNİN VE REFORMİSTLERİN DEĞİL, İŞÇİ SINIFININDIR.

Özellikle SP ve 2000'e Doğru dergisi (bak, 6 Mayıs 1990 tarihli), Partimizin ve devrimci güçlerin 1 Mayıs'ı, egemenlerin yasaklamalarına karşın, alanlarda yapmasını eleştirerek, 'İşçi sınıfından kopuk hareket etmekle' suçluyor ve bu tavrımızla burjuvaziye istediği 'zaferi kazandırdığımız'ı söyleyecek kadar alçalıyorlar. Onlardan beklenende bu idi. Türk egemen sınıflarına zaferi kim kazandırdı? Egemenlerin tehdidine boyun eğmeyen, gösterileri yasaklayan ve bu yasağa karşı işçi sınıfının en doğal hakkı olan 1 Mayıs'ı sokaklarda ve alanlarda militanca kutlayan Partimiz ve devrimciler mi, yoksa, burjuvazinin dediklerini harifyen yerine getiren, onun yasal sınırları içine işçi sınıfını hapsetmek isteyen, refgormistler mi? Türk egemen sınıflarının zaferi, 1 Mayıs alanlarında gösteri yapılmamasıyla olacaktı. İşçilerin sokaklara dökülmemesiyle olacaktı. Reformist koçbaşlarıda bunu istiyordu ve öyle yaptılar. Ancak, işçi sınıfı burjuvazinin icazetiyle hareket edemezdi ve etmedi. İşçi sınıfı sokaklara dökülmemekle burjuvaziye 'zafer' kazandıracağının bilincindeydi. Bu zaferi burjuvaziye tattırmayacaktı ve öyle kyaptı. İş yerlerindeki gösterilere gelince; bu ne SP gibi, ML düşmanı bir reformist partinin işidir, ne de Türk-İş gibi azılı işçi düşmanı bir sendikanın işidir. İşçilerin zorlaması ve sokaklara dökülmesini önlemek için hükümet ile Türk-İş'in ortak kararı sonucu olmuştur. 1 Mayıs işyerlerinde de yasaklanırsa, sokaklara daha fazla kitlelerin dökülecceğinin bilincindeydiler. Bunu önlemek için, pasif bir gösteriye izin verdiler. Öte yandan, bazı fabrikalardaki 1 Mayıs kutlamalarının coşkulu geçmesi, Türk-İş ve sizler gibi reformist hainlere karşın, partimiz ve devrimci güçlerin çabasıyla olmuştur.

TKP/ML, kitlelerin ardçısı değil, öncüsüdür. O, her zaman en ileri kitlelerle birleşme, orta kesimleri kazanma ve geri kesimleri tarafsızlaştırma siyaseti izlemiştir. SP ise, geri kitlelerin kuyruğuna takılmayı bir ilke haline getirmiş

ve her zaman burjuvazinin icazeti ile varlığını sürdürebilmiştir. Kitleleri aktif gösteriler içine çekmeyi değil, daha geri durumlara çekmeyi ve yasalar dışına çıkmama siyeseti izleyerek burjuvazi ile barış içinde yaşama yolunu seçmiştir. İşçi sınıfının ileri kesimleri bu icazetli politikayı ellerinin tersi ile geri itmiş, ve bu 1 Mayıs'ta da alanlarda coşkulu bir şekilde kendi bayramlarını kutlamışlardır.

1 Mayıs'ta, hatalarımızda olmuştur. Özellikle partimiz önderliğindeki "1 Mayıs Organizasyon Komitesi", kitlelerin hepsinin bir alanda toplanmasını başaramamıştır. Özellikle, toplantı saatindeki karışıklık, merkezi toplantı yeri olan Harbiye'ye, kitlelerin parça parça gelmesine neden olmuştur. Böyle bir hata yapılmasaydı, daha geniş bir kitle katılımı sağlanacaktı. Partimiz esas olarak Harbiye'deki gösteriyi temel almış ve kitlelerini orada toplamıştır. Bunun dışında ikinci yer olarak Deri-İş kolundaki Kazlıçeşme işçilerinin harekete geçirilmesini almış. Bunların dışında da Güngören çevresindeki fabrikaların ve Ümraniye'deki Netaş fabrikasındaki işçilerin harekete geçirilmesini başarıyla yerine getirmiştir. Ayrıca, çeşitli fabrikalardaki kutlamalara önderlik etmiş ve şalterlerin indirilmesinde önemli bir fonksiyonu olmuştur. Sonuç olarak, partimiz TKP/ML, 1990 1 Mayıs kutlamalarına her yönüyle dam-

gasını vurarak, sınıfını harekete geçirmesini başarıyla yerine getirmiştir. Binlerce işçi ve öğrenci, yakalamalara, kurşunlamalara, ölümleri ve yaralanmaları göze alarak sokaklara dökülüyorsa, bu proletaryanın başarısıdır. Burjuvazinin ve reformistlerin değil.

TKP/ML

ÖNDERLİĞİNDE YÜZLERCE İŞÇİ VE GENÇLİK COŞKUYLA VE MİLİTAN BİR RUHLA 1 MAYIS BAYRAĞINI YÜKSELTTİ

Burjuvazi, 1 Mayıs öncesi, işçi sınıfına tehdit üstüne tehdit yağdırdı. 1 Mayısı, "Birlik ve Mücadele Günü Olarak" kutlamak isteyen işçilere aylar önce tehditler ve savaş ilanları yapıldı. "Silah kullanacaklarını" ilan ettiler. Bunu bütün dünyaya ilan ettiler. Başbakan, İçişleri Bakanı, Emniyet Genel Müdürü ve İstanbul, Ankara, İzmir Emniyet Müdürleri "1 Mayıs günü gösteri yapanlara silah kullanmaktan çekinmeyeceklerini" büyük bir pişkinlikle bağıra bağıra 'ilan' ettiler.

Bir ay öncesinden, burjuva basınında, göstericilerin üzerine nasıl saldıracaklarının eğitimlerini yapan polislerin resimleri boy boy yayınlandı. Almanya'dan 1 Mayıs gösterilerini engellemek için getirilen eğitilmiş kurt köpeklerinin basında sık sık resimlerine yer verildi. Bütün bunlardaki amaç; işçi sınıfına gözdağı vermek ve psikolojik baskı yapmaktı.

Her yıl olduğu gibi, bu yılda burjuvazi 1 Mayıs öncesi diken üstündeydi. Üstelik bu 1 Mayıs öncesi ünlü 'Kürdistan Kararnamesi' yürürlüğe sokulmuş ve bütün ülkede yeni bir baskı dalgası başlatılmış, bütün devrimci ve sosyalist basın susturulmuştu. Kürt kelimesini kullanmak resmen yasaklandı.

Türk egemen sınıfları 1 Mayısı kutlandırmamaya yemin etmişti ve bu nedenlede açık savaş ilan etti: "Silah kullanılırız" diye.

Enternasyonal proletaryasının "Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü" olan 1 Mayıs'ı, çeşitli millityetlerden Türkiye proletaryası ise, burjuvazinin tüm tehdit ve saldırılarına karşın "1 Mayıs günü alanlarda olacağını" ilan etti. Özellikle 'Parti Merkez Komitesi' imzalı ve çeşitli parti organlarımızın çıkardığı bildirilerin, 1 Mayıs öncesi yoğun şekilde dağıtılması; başta işçi sınıfı olmak üzere, gençliğin ve tüm emekçilerin 1 Mayıs alanlarına çağrılarak ve o gün şalterlerin indirilmesini duyurdu. Partimizin bu propagandası, kitleler üzerinde 'özellikle İstanbul' da olumlu bir etki yarattığı gibi, kitlelerin, tüm baskı ve tehditlere rağmen alanlara dökülmesinde önemli bir rol oynadı.

Türk egemen sınıfları, 1 Mayıs gösterilerini önlemek için ne kadar yoğun çalışırsa çalışsın, ne kadar önlem alırsa alsın, işçi sınıfı ve onunla omuz omuza yürüyen Partizan Gençlik'te hiç tereddütsüz alanlara gidecek ve Enternasyonal proletaryanın dayanışma ve mücadele gününü coşkulu bir şekilde kutlayacaktı. Partimiz daha baştan bu kararı almış ve ona göre örgütlenmesini yapmıştı.

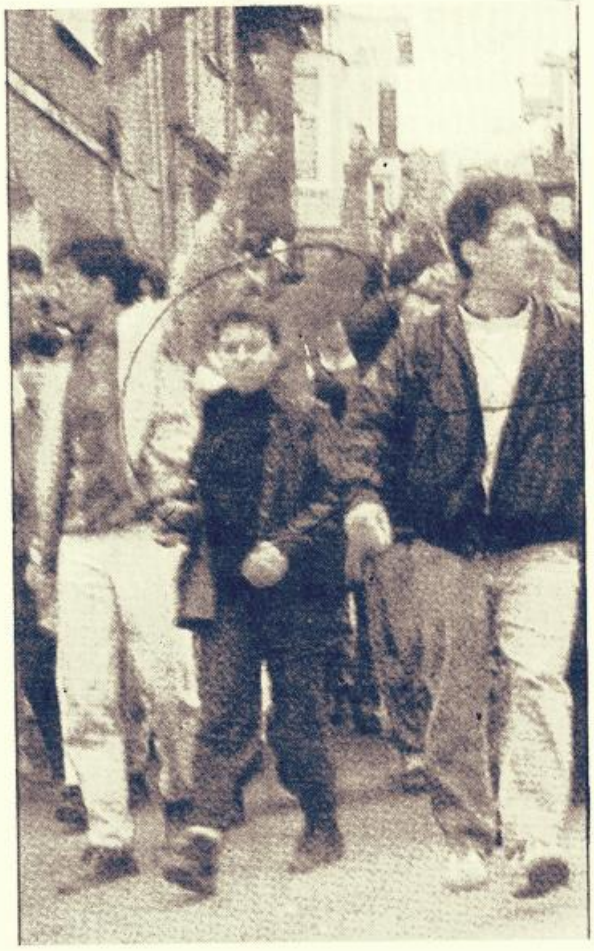

Türkiye'de hemen hemen her 1 Mayıs kanlı geçmiştir. En kanlı 1 Mayıs 1977'de 36 işçinin katledilmesiyle olmuştur. Daha sonraki 1 Mayıslar'da da yaralama ve öldürmeler olmuştur. Geçen yıl Mehmet Dalcı katledilmiştir. 'Sıra bu yıl kimde' diye herkes merak içindeydi. Çünkü, burjuvazinin silah kullanacağı açık olduğu gibi, işçi sınıfı da ne pahasına olursa olsun, 1 Mayıs'ı kutlayacaktı.

1 Mayıs'ta burjuvazi silah kullanmakta kararlı olduğu gibi, işçi sınıfıda gösteri yapmakta kararlıydı. Tüm burjuva partileri, işçilere; "yasaların dışına çıkmayın" diyordu. Düzen yanlısı Türk-İş sendikası ise, 1 Mayıs'ta sokaklara

Devamı sf. 20'de